Pannonhal –

2018/11.évfolyam/2–3.szám

Tartalom

02 Maradunk – Változunk
03 Ausculta
04 Ora – Homília Szent Benedek atyánk ünnepén
06 Életünk – Kell egy ház
07 Imitatio Sancti Martini
08 Szent Márton-nap 2018
Anselm Grün és Tomáš Halík látogatása
09 Konfliktus és kibékülés
10 Rendes mester – Beszélgetés Titusz atyával
12 Rendes mester – Interjú Albin atyával
14 In memoriam – Búcsú Kátai Balázstól
15 Életünk – A Pannonhalmi Karitász
18 Rendkívüli munkatársak – Interjú Kiss Katival
20 Akikre büszkék vagyunk
22 Életünk – Kosárlabdacsarnok-avatás
#egyetekrendesen
23 Hősök nyomában
24 Hic fuit – Interjú Kovács Péterrel
26 Világot lát(t)unk – Erasmus+2018
28 Forró napok Rómában
29 Pannonhalma, Isten véled!
30 Alumni – Töltsön néhány percet az Alumnival!
31 Qpaci gólyák

Maradunk

Novícius koromban egyszer azt mondta nekem egy idős szerzetes, hogy azokból lesznek jó mesterek, akik tudnak jó tanítványok lenni. Akkor legszívesebben lázadtam volna ez ellen, de az idős szerzetes olyan nyugalommal mondta ezt, minden kényszer, felsőbbrendűség, alávetés nélkül, ahogy csak azok tudnak beszélni, akik megélték már mindkettőt. De hát milyen is a jó tanítvány? Mostanában a tanári kar sokat beszél erről.
Az engedelmes? A tanulós? A kreatív? Az autonóm? A csöndes? A kérdezős?

Változunk

A mesteren múlik. Nem az, hogy kiválassza ezek közül, hogy melyik a jó fajta tanítvány és melyik a rossz. Hanem a mesteren múlik, hogy vajon meglátja, meg tudja-e láttatni mindegyik fajta tanítványban, hogy ő miben lehet mesterré. Tanári karunk mostanában mintha tovább fűzné az idős atya bölcsességét: azok a jó mesterek, akik tudnak jó tanítvánnyá tenni. Mint Ő, aki kétezer-tizennyolc éve jászolból, ökörből, pásztorból és mágusból ki tudta hozni a legjobbat. Hát akkor bizonnyal belőlünk is.

Juhász-Laczik Albin OSB
főszerkesztő

Kiadja a Pannonhalmi Főapátság
a Pannonhalmi Bencés Gimnázium Közhasznú Alapítvány megbízásából
pannonhal-ma@osb.hu, 9090 Pannonhalma, Vár 1. Tel: 06-96-570-140
Szerkesztette: Dejcsics Konrád OSB, Juhász-Laczik Albin OSB,
Kormos Gyula, László Zoltán, Rábai László
A fotókat készítette: Babják András, Hajdú D. András, Hertelendy Barnabás,
Horváth Tamás, Lambert Attila, Pályi Zsófia, Siska Gábor
A címlapfotót Hajdú. D. András, a plakátfotót Andrónyi Tamás készítette.
Az újságot László Zoltán tervezte a Pannonhal-MA I. évf. 1. számot
tervező Schmal Károly dizájnja alapján
Készült a győri Palatia Nyomdában 5500 példányban
Pannonhalma, 2018

Pannonhal MA
2018. /11. évfolyam /2–3. szám

Ausculta

A pásztor három jellemző vonásával mutatja be az evangéliumi szakasz Jézus küldetését, és azt, hogy Általa „mekkora szeretetet tanúsított az Atya". A pásztor „életét adja a juhokért", számára fontosak a rábízottak, és ismeri övéit.
Jézus gondoskodott arról, hogy az ő szavai és tettei mindig jelen legyenek a világban. Ezt a küldetést töltötték be először az apostolok: Jézus egykor általuk tevékenykedett az emberek között. A későbbi korokban is az volt az Egyház közösségének az elsődleges feladata, hogy „Krisztus szavát belezengje a világba", ugyanazzal az erővel, önzetlenséggel, élet-átadással – személyre szabottan, ahogyan Ő tette. Az Ő küldetésében részesülünk mi magunk is.
Ferenc pápa a mai napra írt üzenetében a meghallás, a megfontolás és a megélés lépései segítségével közelíti meg a keresztény ember hivatását: Az Úr hívása nem olyan módon egyértelmű, amit hallhatunk, láthatunk, megérinthetünk hétköznapi tapasztalatunk során. Isten csendesen és tapintattal közelít hozzánk, nem kényszeríti rá magát szabadságunkra. Ezért fel kell rá készülnünk, hogy elmélyülten tudjuk meghallani az ő Igéjét, oda tudjunk figyelni hétköznapi életünk részleteire és a hit szemével tudjuk olvasni az eseményeket, nyitottnak maradva a Lélek okozta meglepetésekre. Különben elveszthetjük annak lehetőségét, hogy nagyot álmodjunk és főszereplőjévé váljunk annak az egyedi és eredeti történetnek, amelyet Isten velünk együtt akar megírni.

Az ember az Úrral folytatott párbeszédben és a Szentlélek szavára figyelve jut el az alapvető döntésekre. Minden kereszténynek ki kellene fejlesztenie magában a képességet, hogy az életet „belülről olvassa" és meg tudja ragadni, hol és mire hívja őt az Úr, hogy folytassa az Ő küldetését.
Jézus a jelen pillanat újdonságát hirdeti. Az Evangélium öröme, amely megnyit bennünket az Istennel való találkozásra, nem tudja kivárni lassúságunkat, ha csak állunk azzal az ürüggyel, hogy ki akarjuk várni az alkalmas időt. Be sem teljesedik számunkra az idő, ha nem vállaljuk már ma a döntés kockázatát. A hivatásunk ma kezdődik! A keresztény küldetés a jelennek szól! És mindnyájan arra vagyunk meghívva – akár a világi életben, a házasságban, a papi élet felszentelt szolgálatában vagy a megszentelt élet formájában –, hogy az Úr tanúi legyünk itt és most. Ez a „ma", amit Jézus kijelent, arról biztosít bennünket, hogy Isten folyamatosan „leszáll közénk", hogy üdvözítse emberségünket és részt szánjon nekünk küldetéséből. Az Úr arra hív bennünket, hogy éljünk Ővele, kövessük Őt egy egészen közeli kapcsolatban, közvetlenül szolgálva Neki. Ez szép, és nagy kegyelem, ha teljesen és örökre Istennek és testvéreink szolgálatára szentelhetjük magunkat.
Az Úr ma is hív bennünket, hogy kövessük Őt. Nem szabad megriadnunk saját korlátainktól és bűneinktől, hanem nyitott szívvel kell fogadnunk az Úr hangját.
Meg kell hallanunk, meg kell fontolnunk személyes küldetésünket az Egyházban és a világban, és végül meg kell azt élnünk abban a mai napban, amelyet Isten ad számunkra.

Hirka Antal OSB

Ora

Homília Szent Benedek atyánk ünnepén

Kedves testvérek!

Sok szó esett a mai ünnep zsolozsmájának himnuszaiban és antifónáiban arról a magányról és elvonultságról, amelyet Szent Benedek életében szemlélünk. És bár még csak tizenkét éve, hogy 2006-ban ennek az ünnepnek a reggelén Asztrik főapát úr a fejemre húzta a bencés jelöltek ruháját, mégis sokszor töprengtem már magamban, hogy hol is keressem a mi pannonhalmi bencés életünkben ezt az ünnepélyességgel megénekelt elvonultságot. A hozzánk érkező szerzetesnövendéket népes közösség várja, amely nagy örömét leli abban, hogy az oblátusok dékániáin, a diákotthoni életen, a plébániákon és a lelkigyakorlatokon keresztül ezer szállal kapcsolódjon másokhoz, és közösségek burjánzását hívja életre maga körül.

Szép kifejeződése ennek az összetartozásnak az ünnepi asztalközösség, amely a mi szerzetesi életünkben csendes magától értetődőséggel őrzi azt a látomást, amelyet Benedek és kora az egyházról ránk hagyományozott. A bencés étkezés ugyanis még a hétköznapokban is meglehetősen kötött. Olyan, mint egy liturgia. Mindenkinek megszabott helye és feladata van. Az asztal közepén ül az, aki az együttlétet vezeti: az ő imádságával kezdjük és zárjuk, őhozzá igazodunk, amikor leülünk, és amikor felállunk. Őt ültetjük a főhelyre, hogy onnan rálátása legyen mindenkire. Ezért is hívják ezt a szolgálattevőt görögül megfigyelőnek, episzkoposznak, magyarul püspöknek. Az ő helyét nálunk Pannonhalmán a főapát tölti be. Az asztalnál az ő két oldalán a közösség elöljárói, illetve idősebb tagjai – görögösen fogalmazva a presbiterek – foglalnak helyet, majd sorban a közösség tagjai, belépésük sorrendje szerint. Nem lenne közös étkezés, ha nem lenne akolitusunk, aki az asztalt megteríti. És nincs bencés étkezés felolvasótestvér, vagyis lektor nélkül sem. A bencés közösség étkezéseit és az egyház liturgiáját ezek a szolgálatok segítik abban, hogy megjelenítse a végidők lakomáját, amit az eucharisztiában elővételezünk, amiről Jézus a most felolvasott szakasz (Lk 22,24-27) előtt, az utolsó vacsorán beszélt tanítványainak, amikor ezt mondta: „mostantól fogva nem iszom a szőlőtő termésből, amíg el nem jön Isten országa” (Lk 22,18). Ha valaki figyelmesen hallgatott, biztosan ott motoszkál benne, hogy a lakoma résztvevőit számba véve egy szolgálatot kihagytam a sorból, a diakónusét. Ő az, aki nem ül le a többiek közé, hanem az együttlét során végig az asztal körül szolgál. Ő majd csak akkor ehet, ha már mindenki más jóllakott, és csak azt eheti meg, ami a közösség asztalán megmaradt. A többiek koccintanak, ő viszont nem iszik a szőlőtő termésből, amíg az étkezés véget nem ér. Nem ő mond pohárköszöntőt, az ő dolga az, hogy az étkezés végén összeszedje a kiürült poharakat. Nem csoda, hogy a tanítványok az utolsó vacsorán nem versengtek ezért a pozícióért. Sőt, amikor Jézus Isten országát emlegette, elkezdtek a hatalomról beszélgetni egymás között.

Lukács evangéliuma erős kontraszttal rajzolja meg az asztalnál szolgáló Jézus és a hatalomért versengő tanítványok képét. Amikor az utolsó vacsora festményeire gondolunk, nem ez a kép szokott megjelenni a szemünk előtt. Amikor Jézus meghívta tanítványait az ő követésére, szándéka nem az volt, hogy a tizenkét apostol az egyház első vezérigazgatósága legyen. A Krisztust követők hivatása – így a bencéseké és az oblátusoké – nem arra szól, hogy mások fölé helyezzük magunkat. Jézus nem csúcsvezetőnek, hanem az új Izrael tizenkét törzsét szimbolizáló közösség tagjainak választotta a Tizenkettőt. Tagok ők, akik csak közösségben alkotnak egyetlen Istenhez kapcsolt testületet.

Az utolsó vacsorán Jézus a saját sorsával szeretné egybekapcsolni a tanítványait, és ugyanezt a mély összetartozást szeretné megerősíteni az eucharisztia is. Jézus asztalánál az Isten és az általa megszólított, vele egyesült nép szövetségét ünnepeljük. A hatalomért folyó vetélkedés ezt

Pannonhal MA
2018. /11. évfolyam /2–3. szám

Ora

megtöri. Jézus ugyanakkor nem utasítja el a hatalom kérdését, mintha az valami ünneprontó téma lenne, amiről jobb nem is beszélni. Felhasználja a közös étkezés dramaturgiáját, és abban nagyon tudatos helyet foglal el: a diakónusét, aki az asztal körül szolgál. Megmossa tanítványai lábát, kenyeret ad kezükbe, és bort tölt a poharukba. Ez a radikális választás új rendet ad: a vezető szerep nem más, mint szolgálat. A Jézus által alapított közösséget ugyanis nem rendfenntartók, hanem a kölcsönös szolgálat gesztusai tartják egyben.

Ha a diakónus jézusi feladatot lát el, akkor nem véletlen az sem, hogy Szent Benedek a Regula 35. fejezetében úgy rendelkezik, hogy a közösségben „senkit ne mentsenek fel a konyhai szolgálat alól, hacsak betegsége miatt nem, vagy ha valami nagyon hasznos dologgal van elfoglalva" (RB 35,1). Novíciusként sokat töprengtem azon, hogy vajon mit is jelent az, ha valaki nagyon hasznos dologgal van elfoglalva? Vajon melyek a közösségben azok a munkakörök, amelyek betöltése mellett még teljesen rendjén van, hogy a ma névnapját ünneplő Bánk testvér beossza felszolgálónak az adott szerzetest? És melyek azok a nagyon hasznos pozíciók, amelyek ugyanezt már nem teszik lehetővé? És persze titokban, önmarcangolóan hozzátettem magamban: „Hogy ha én sokszor vagyok felszolgáló, akkor az bizonyára azt is jelenti, hogy én semmi hasznosat nem teszek a közösségben. Hiszen ráérek felszolgálni."

Utólag már egy kicsit árnyaltabban látom ezt a kérdést. Akkor még nem jutott eszembe, hogy Benedek nem csak az apátban, a betegben és a vendégben, hanem a felszolgálóban is az utolsó vacsora Jézusának arcvonásait fedezi fel. Buzdít rá, hogy ezt a jézusi hatalmat mi is odaadással gyakoroljuk a közösségben. Valahogy úgy, ahogy Pál apostol írta: „teljes alázatossággal, szelídséggel és türelemmel" (Ef 4,2), egymást szeretettel elviselve, az egység és a béke kötelékét megőrizve.

Utólag azt is belátom, hogy novíciusként még a saját útkeresésem bizonytalansága is ott lobogott ezekben a gondolatokban. Ha hatalomra talán nem is, de biztos státuszra, elismerésre, érvényesülésre biztosan vágytam. Többre, mint amennyit kaptam. Nem voltam szabad. Jézus viszont, aki nem csak az erőszakot utasítja el, hanem az utolsó vacsora asztalánál Júdásnak is felszolgál, teljesen szabad személy. Annak a belső, félelemmentes szabadságnak a megtestesítője, amelynél nagyobb hatalom nem képzelhető el. Csak ez a Jézusból áradó mély, belső szabadság képes békét hozni a mi mély, belső bizonytalanságunkba. Ahogy Bob Marley mondta egyszer:

„Babilonban a legtöbb ember hatalmat akar magának. Az ördög hatalmat akar. Az Isten nem akar hatalmat. De az ördögnek hatalom kell, mert az ördög léte bizonytalan."

Ezt a felszabadító, félelemmentes belső békét és szabadságot szeretné Krisztus nekünk ajándékozni, amikor hivatást ad, és meghív az ő követésére. Ezt szolgálja az eucharisztikus ünneplés is, amelyben ma is részt veszünk. Isten Országa a kölcsönös szolgálat gesztusai által terjed közöttünk. Ezért most, amikor az eucharisztiát ünnepeljük, és főként, amikor az áldozáskor abban részesedünk, adjunk hálát az Atyának, aki Szent Benedekkel együtt helyet adott nekünk Fia, Jézus Krisztus országában (vö. Kol 1,12-13).

Gérecz Imre OSB

Életünk

Kell egy ház

Először még örültünk, mikor Jákó atya elújságolta 2016 őszén, hogy zöld lámpát kapott a Tanulmányi Ház felújítási projektje. Örömmel hallgattuk és tanulmányoztuk a Klemm Gabi – Kamarás Bálint építészházaspár által megálmodott terveket és maketteket. A kezdeti lelkesedést és örömöt az idő előrehaladtával szépen lassan felváltották a kisebb-nagyobb elbizonytalanodások, aggodalmak. Ahogy egyre jobban közeledett a munka elkezdésére kitűzött határidő, egyre konkrétabbá váltak a megoldandó problémák, amelyeket egy ponton túl nem lehetett „az Úr majd gondoskodik" felkiáltással elnapolni. Hiszen a Házat ki kellett üríteni, és helyet kellett biztosítani mindannak, aminek otthont nyújt:

„Hol fogunk lakni?" „Ha elköltözünk, hol fogunk futni, sétálni?" „Hol fogunk együtt zsolozsmázni?" „Hova tesszük a könyveinket, bútorainkat, s hogy fogjuk mindezt kipakolni?"– kérdez(het)ték a Ház bencés és premontrei lakói.

„Hol lesznek a hittanórák?" „Hova fogunk ennyien beférni?" – kérdez(het)ték a hittanosok, szülők, hitoktatók.

„Hol fogunk hétről hétre találkozni, összejönni?" – kérdez(het)ték a felnőtt közösségek, a Kórus, az Anya és Baba-Mama Klub stb. tagjai.

S mindezeken túl: *„Honnan teremtjük elő a hiányzó forrásokat, amelyek a büdzséből hiányoznak?"* – szállt nemegyszer Jákó atya sóhaja az ég felé, akiről pedig azt gondoltuk, hogy egy Bazilika-felújítás után sok meglepetés már nem érheti. Megannyi megválaszolatlan kérdés a mérleg egyik serpenyőjében és megannyi ígéret a másikban. Arra gondoltunk, hogy végre megvalósulhat a Ház két alapvető funkciójának kettéválasztása: a felújítás után világosan különválik majd a a szerzetesi élettér, vagyis a Ház lakóinak otthona a közösségi terektől. Egy másik álom volt ez utóbbiak számának növelése: a földszinti ebédlő kibővítésével és átalakításával az eddigi egy közösségi terem helyett négy terem állhat majd rendelkezésre, amelyek egybenyithatóak lesznek. Így pedig a sokszor szűkösnek bizonyult ebédlő helyett egy igazán tágas és szép térben lehet majd megrendezni azokat a programokat, amelyekre a legtöbben kíváncsiak. Mindezeken túl időszerű volt a Ház energetikai modernizálása, a szerzetesi és a közösségi vizesblokkok, valamint a konyha felújítása is. Egy szó, mint száz, sok-sok ígéretes és szép tervünk volt. Ezzel szemben a realitás az volt, hogy minimum egy évre el kell búcsúznunk a Háztól. A helytől, amelynek minden négyzetméteréhez megannyi élmény, találkozás fűződik, és amelyet már ilyen formában sosem fogunk viszontlátni. Emellett kimondva-kimondatlanul ott lappangott mindannyiunkban a kérdés: vajon emberileg hogyan fogunk kikeveredni mindebből? Kell ez nekünk? Megéri?

Talán most tudatosult sokunkban először, hogy mekkora kincs, ha van egy hely, amely a szó legnemesebb értelmében otthonunkként szolgál. De azt is éreztük, hogy most akkor a közösséget téglafalak híján magunkban és magunkból kell továbbépítenünk.

Így hát nagy levegőt véve nekiveselkedtünk a feladatoknak és az Úr valóban gondoskodott, bár egy kicsit szétszórt bennünket. A belvárosban a Központi Szeminárium vendégszeretetét élvezve lett ideiglenes otthonuk a testvéreknek; a kápolnától néhány villamosmegállónyira a Rózsavölgyi Közösségi Ház alkalmasnak bizonyult a gyerekzsivajtól hangos hittanóráink lebonyolítására. A Szent Gellért Plébánia jóvoltából pedig egy éppen üresen álló kis káplánlakásban húzhatta meg magát az Iroda, és itt tudtak összejönni a felnőtt közösségek is.

Közben elkezdődött a tanév, elindult az élet. Megerősítő volt látni, hogy szépen lassan az akadályokból lehetőségek, a félelmekből örömök lettek. Ha például épp nem volt szabad hely sehol, akkor egy-egy hittancsoport valakinek az otthonában találkozott, aki ily módon vendégül látta a többieket. Felejthetetlenek voltak a roráték után a Kápolnában elfogyasztott reggelik is. Vagy a „fogadd örökbe a bencéseket" jeligére meghirdetett vasárnapi ebédek, amikor egy-egy család főzött a szokásosnál nagyobb adagot. Hosszan sorolhatnánk még ennek az emlékezetes évnek a kalandjait és ajándékait, amelyeket a Gondviselésnek köszönhetünk.

Végül szeptember 22-én Cirill főapát úr megáldotta és átadta lakóinak a megújult Tanulmányi Házat. Hála és köszönet mindenkinek, aki munkájával, támogatásával hozzájárult! Akik ott voltunk ezen az ünnepen, szívünkből szólónak éreztük Jákó atya pohárköszöntőjében elmondott szavait *„jó, ha előbb létrejön egy közösség, és azután veszi azt körbe egy téglafal."*

Kellett ez nekünk. Megérte. Deo gratias!

Halász Csilla

Pannonhal
2018. /11. évfolyam /2–3. szám

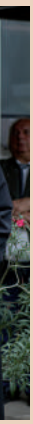

Életünk

Imitatio Sancti Martini

A római katonáknak volt egy máig legendás fegyverük, a gladius. Pontosan megtervezett, támadó és önvédelmi fegyver volt, amely tipikusan azért készült, hogy a másik ember életét kioltsák vele. Ha hideg volt az idő, köpenyt is viselt a római katona. Ez különösen drága és finom kelméből készült, ha hordozója a császár testőrségébe tartozott. E két felszerelési tárgy egy pillanat alatt évszázadokra a könyörület, az együttérzés és a szolidaritás jelképévé vált. De kellett ehhez egy emberi gesztus is, odafigyelés és a segítségnyújtás belső kényszere.

Szent Márton kezében, Amiens kapujánál, megváltozott e két katonai tárgy szerepe és jellege, az üdvösség eszközei lettek, és annak szimbólumai a mai napig.

A pannonhalmi kolostor és gimnázium védőszentjének ünnepén, 2018-ban is követni szerettük volna a példát, amelyet a több, mint 1600 éves történet jelent. Megpróbáltuk megállítani vágtató lovainkat és lehajolni a szükséget szenvedőkhöz. Nem tudjuk, mi volt Szent Márton lovának a neve, de a sajátunkat elnevezhetjük Jólétnek. A koldusról sem tudunk adatokat, de az ő alakja is jól helyettesíthető egy-egy mai fogalommal. Idén ez a fogalom az árvaság volt.

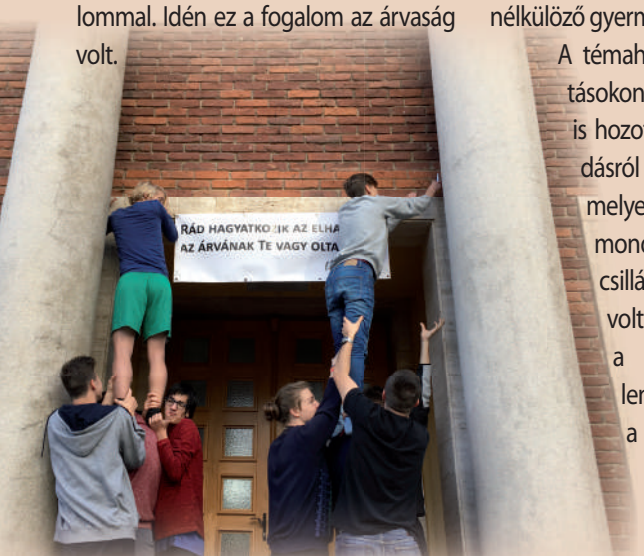

A Szentírás több helyen is említi az árvákat mint könyörületet és különleges figyelmet érdemlő szükséget szenvedőket.

A témafeldolgozás első lépcsőfokain meg kellett tanulnunk egy szakmai műszót, ami így hangzik: szociális árva. Ennek az oka az volt, hogy korunkban átalakult az árvákkal való foglalkozás. Többségében már nem apját-anyját elvesztett gyerekek szenvednek szükséget, mint például a háborúk és társadalmi krízisek után, hanem ugyanolyan gondossággal kell foglalkozni az élethelyzetükből adódóan az árvákéval azonos körülmények közé került gyerekekkel is.

A hazánkban leginkább jellemző két ellátási formát ismertük meg. Az állami ellátó rendszert, amelynek képviselői a Szociális és Gyermekvédelmi Főigazgatóság munkatársai és intézményei, illetve az alapítványi kereteket, amelyek egyik legismertebb szervezete az SOS Gyermekfalvak. Azok közül is a kőszegivel kerültünk kapcsolatba. Havadtőről, Erdélyből is érkeztek vendégeink, akik magánkezdeményezésből tartanak fenn egy árvaházat, ahol önellátóan, természet- és Isten-közeli módon élnek a hagyományos családi gondoskodást nélkülöző gyermekek.

A témahét a kölcsönös látogatásokon túl olyan programokat is hozott, mint az örökbefogadásról szóló beszélgetések, melyek közül az elsőn – ahogy mondani szokták – még a csilláron is lógtak, annyian voltak az érdeklődők. De a diákok részvétele jelentős hangsúlyt adott a három ellátási formát bemutató kerekasztalbeszélgetésnek és a személyes témákat feldolgozó csendesórának is. Ezek mellett a témához kapcsolódó mozi is az érzékenyítést segítette.

Az osztályok konyhája a szokásos, olykor farsangi kavalkádot idéző hangulatot hozta, és nagyon szép adományösszeget eredményezett. Ezen felajánlás mértékét növelte a hagyományos bolhapiac és árverés is. Az összegyűjtött – egymillió forint feletti összegű – támogatást a havadtői árvaháznak ajánlotta fel az iskola.

Természetesen az ünnep nem múlhatott el annak spirituális, lelki vonatkozásai nélkül. Az ünnepi szertartások mellett lehetőségünk nyílt személyes találkozásra is az ünnep főcelebránsával, Varga László püspök atyával, aki élettörténetének elbeszélésével hívta fel a diákok figyelmét, hogy a történelem Urának jelenléte a mai mindennapokban is megtapasztalható. Az ünnepi szentmise homíliájában úgy fogalmazott: „a szeretet olyan, hogy nem tűri a határokat, ugyanakkor nem létezhet határok nélkül." Kiemelte, hogy a szegényeknek, a rászorulóknak helyet kell adjunk az életünkben. Be kell lássuk, mi magunk is szegények, rászorulók, sérültek vagyunk, az ő szeretetükre szorulók. A szegények szeretetére, akiknek bizalmán keresztül Isten ajándékai érkeznek hozzánk.

Szent Márton a köpenye kettévágását követő éjszakán ezt közvetlenül is megtapasztalta, amikor megjelent neki Krisztus. Kardja ugyan továbbra is a császárt szolgálta, de élete olyan fordulatot vett, amellyel ma is példát mutat, és amelyből mindannyian meríthetünk, de be is férünk félbevágott köpenye alá.

Siska Gábor Krizosztom prefektus

Életünk

Szent Márton-nap 2018

2018. november 16-án került sor a főapátságban a hagyományos Szent Márton-napra: arra az alkalomra, amikor a társadalmi, gazdasági és politikai élet képviselőivel együtt emlékezünk monostorunk védőszentjére. A Szent Márton-naphoz kapcsolódó rendezvény arra szeretné felhívni a figyelmet, hogy mennyire fontos a dialógus, az egymásra figyelő párbeszéd a vállalkozások világa, az állami szektor és egy egyházi közösség – az ezeréves főapátság – között. Az elmúlt közel húsz évben kiemelt események keretét képezték a Szent Márton-napi rendezvények. 2017-ben ebben a körben jelentette be a szélesebb közvélemény előtt Asztrik főapát úr, hogy a szerzetesközösséggel már jóval korábban közölt döntése alapján visszavonul apáti szolgálatától. 2018-ban pedig ebben a körben köszöntöttük utódát Szent Márton monostorának élén, a monostor 87. apátját, Cirill főapát urat.

A Szent Márton-nap hagyományosan visszatérő eleme a bazilikában rendezett ünnepi koncert. Idén az Anima Musicae Kamarazenekar és az Ars Longa Énekegyüttes adta elő Johann Sebastian Bach Magnificatjának karácsonyi változatát. Ugyancsak az ünnephez kötődik a Pannonhalmi Főapátság, a Herendi Porcelánmanufaktúra és a Bábolna Nemzeti Ménesbirtok által alapított Szent Márton-díj átadása, amellyel az alapítók a nemzeti örökségünk megőrzése érdekében tett kimagasló erőfeszítéseket ismerik el.

2018-ban a Szent Márton-díjat Rolla János Kossuth-díjas hegedűművész kapta. Rolla János a Liszt Ferenc Kamarazenekar alapítója, 1963–1979 között a Liszt Ferenc Kamarazenekar hangversenymestere, 1979 és 2016 között, harminchét éven át pedig a Kamarazenekar művészeti vezetője. Vezetésével a Liszt Ferenc Kamarazenekar világhírűvé vált, az első hangversenyüket követő első két évtizedben ők voltak a magyar klasszikus zene első számú nagykövetei szerte a világban. Nem volt olyan nagyobb város vagy rangos koncertterem, ahol ne léptek volna fel. A Főapátság Szent Márton-napi rendezvényein kezdettől fogva a Liszt Ferenc Kamarazenekar lépett fel Rolla János vezetésével húsz esztendőn keresztül. Rolla János személyében nem csak egy világhírű művésszel, hanem igaz baráttal is gazdagodtunk.

Dejcsics Konrád OSB

Anselm Grün és Tomáš Halík látogatása

2018. október 17. és 19. között a Pannonhalmi Főapátság meghívására hazánkba látogatott Tomáš Halík cseh pap és vallásfilozófus, a prágai Károly Egyetem Filozófiai és Szociológiai Intézetének professzora, valamint Anselm Grün münsterschwarzachi bencés szerzetes. A Főapátság kiadásában megjelenő könyvük (Távol az Isten. Hit és hitetlenség párbeszéde) bemutatójára érkeztek Budapestre, majd Pannonhalmára. 2018. október 18-án a látogatás alkalmából egész napos közös műhelymunkát tartottak Pannonhalmán kollégák, papok, lelkipásztorok, teológusok és világi hívek részvételével, Tomáš Halík professzor pedig előadást is tartott a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán.

Az ateizmus bizonyos változata ugyanúgy ismeri az istenhiány állapotát, ahogy talán mindenfajta hit – ha valóban élő hitről van szó –, s a hitet a türelem különbözteti meg az ateizmustól (amiként a felszínes, pusztán érzelmi alapú hívő magatartástól és a vallási fundamentalizmustól is). Isten hallgatását az ateizmus Isten halálával magyarázza, a hallelujázó érzelmi vallásosság túlkiabálja, a fundamentalizmus pedig közömbös iránta – az érett hit ellenben türelmes. A hit, a szeretet és a remény nem más, mint türelmünk háromféle megnyilvánulása Isten hallgatásával szemközt – írja Tomáš Halík Anselm Grünnel közös könyvében, amelynek fordítója Mártonffy Marcell. A két egyházi író látogatásának különleges jellegét mutatta, hogy soha nem látott érdeklődés kísérte mind a budapesti könyvbemutatójukat, mind pedig a pannonhalmi műhelymunkát. A Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárában megtartott prezentáción mintegy száz vendég vett részt, képviselve a magyar kulturális és tudományos élet színe-javát. A könyvhöz kötődő érdeklődést az is mutatja, hogy a bemutató kapcsán egy katolikus püspök hosszabb levelet írt a főapátságnak, amelyben saját hitének és hitetlenségének alakulásáról vallott. Magáról a háromnapos látogatásról a magyar egyház félhivatalos lapja, a Magyar Kurír három terjedelmes cikkben számolt be.

A pannonhalmi műhelymunkára negyven pap, plébános és nagyjából negyven világi keresztény érkezett: lelkipásztori kisegítők és teológiai tanárok, szociológiaprofesszorok és

Életünk

cégvezetők – hazánkból és a határokon túlról. Anzelm Grün vezetésével arra kerestek választ, miként lépjünk párbeszédbe „lelki otthontalanságunkkal", hogyan találjunk otthonra Istennel önmagunknál.

Tomáš Halík az ateizmus és a hívő ember egymásratalálásáról beszélt: *A hitetlen Tamás apostol mondja ki Krisztus istenségét, tehát az elszakíthatatlan Krisztus sebeitől, de elszakíthatatlan az ember hitetlenségének kérdésétől is. […] Láttam Szent Márton ereklyéjét Pannonhalmán. Különösen kedvelem azt a legendát, amelyben az ördög Krisztus alakjában jelenik meg Márton előtt. S a szent számonkéri: „Hol vannak a sebeid?" Nem hiszek a sebek nélküli Krisztusban – sem a sebek nélküli Egyházban. És természetesen nekünk is lehetnek sebeink, nem kell szépíteni magunkat, nem kell álarcot hordanunk; el kell viselnünk a saját sebeinket és az Egyházéit is* – mondta Halík professzor Pannonhalmán.

Tomáš Halík magyarországi látogatását a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán tartott előadásával zárta. Az előadáson a főiskola hallgatói mellett ott voltak az ELTE Vallástudományi Központjának, valamint a PPKE Szociológiai Intézetének oktatói és hallgatói is. Halík professzor az idők jeleiről és a populizmus világszintű terjedésének veszélyéről beszélt. Ezzel szembe egy olyan hívő közösséget helyezett, amely életével tanúskodik a Feltámadottról: *A vallási alapon igazolt bűntettektől, a politikai és ideológiai alapokon szerveződő vallás visszaéléseitől tragikusan megkínzott világ számára a kereszténységnek a vallás egy másik alakzatát és ettől eltérő szerepét kell felmutatnia – mégpedig a hit terapeutikus erejét. Az evangelizációnak, az egyház fő feladatának, amennyiben tényleg újnak kell lennie, nem pusztán a vallásos agitáció és mobilizáció formáit kellene felvennie, ahogy az a buzgó szektákra jellemző. A krisztianizálódással ellentétben, amely a pogányok megtérítését és a már fennálló krisztianitásba való (gyakran tűzzel és vassal történő) beilleszkedésüket jelentette, az evangelizációnak a keresztények megtérítésére kellene irányulnia, a statikus „keresztény létről" a dinamikus „kereszténnyé válásra", a mélység keresésére kellene áttérnie.* (Tillmann Ármin fordítása)

Dejcsics Konrád OSB

Konfliktus és kibékülés

Nem szokványos kiállítás az, ahol nagyítót kapsz a kezedbe, és megengedik, hogy nagyon közel menjél a kiállított tárgyakhoz. A Főapátság legújabb tárlata éppen ilyen. Szeptember elejétől láthatóak az Apátsági Galéria falain azok a grafikai lapok, ismertebb nevükön metszetek, amelyek eddig nem igazán szerepeltek kiállításokon.

A Pannonhalmi Főapátság sokrétű gyűjteményei Magyarország legfontosabb egyházi kollekciói közé tartoznak. A 2018-as esztendő a Főapátságban a kibékülés gondolatköréhez kapcsolódik. Az idei kulturális évad adott alkalmat arra, hogy a metszettár anyagából is bemutassanak egy olyan válogatást, amely szorosan kapcsolódik ehhez a témához. A grafikák, korabeli metszetek nem monumentalitásukkal, hanem finom részletgazdagságukkal szólítják meg a szemlélőt. Ennek értő befogadásához szükséges sok esetben az erős nagyító, hogy a látogató ebben a részletgazdagságban jobban el tudjon mélyedni. Közelebb kell lépnünk bizony a kiállított lapokhoz, de ez most nem tiltott, hanem kifejezetten ajánlott látogatói magatartás.

A metszet nem rajzolt, nem festett, hanem vésett vagy maratott alkotás, és mint ilyen, nagyon időtálló. A festmény tönkremehet, ráfesthetnek, színei megfakulhatnak – a metszet maximum megsárgul kicsit. Ugyanakkor nem egyedi, hanem sokszorosított alkotásokról beszélhetünk. Hasonlóan a fényképhez. A jó metszet tanulságos és könnyen érthető, befogadható. Mit láthatunk a Galéria falain? Csupa olyan Pannonhalmán megőrzött metszetet, amelyek valahogyan a konfliktus témáját mutatják be. Sokféle: egyház és világ közöttit, a lelkünkben dúlót éppúgy, mint ismert bibliai történetek lenyomatait vagy éppen egyházi, politikai konfliktust. A Galéria hófehér falai 54 gyönyörű metszetnek nyújtanak teret. A főleg ismert szentírási vagy egyházi témájú metszeteken túl találkozhatunk a magyar történelem fémbe vésett nagyjaival éppúgy, mint a bécsi Grabenen felállított korabeli „pestisoszlop" ábrázolásával. A kiállítás szervezői arra buzdítják a látogatót, hogy közelebb lépve ne csak a képeket lássa jobban, hanem a megismerés által váljon elfogadóbb és békülékenyebb emberré is. Az egyes témacsoportok a konfliktusokból kiindulva az ellentétek okainak vagy a hibáknak a felismerésén át a kiengesztelődésig és a megbékélésig vezethetnek minket.

Kormos Gyula

Rendes mester

Beszélgetés Titusz atyával

Negyedikesek voltunk, amikor kezdtél tanítani, és volt egy nagy hócsata az arborétumban, amibe te is becsatlakoztál. Ott valahogy belekeveredtél a sűrűjébe, és kaptál a hóból rendesen. S akkor az egyik osztálytársam utánad kiáltott, hogy *„Hé, haver! Itt felejtetted a sapkádat!”* Mi meg oldalba böktük, hogy: *„Hülye vagy?! Hát ő egy atya, meg tanár!”*

Hogyan lettél fiatal atya és tanár?

Mikor megjelentem itt új szemlélődőként 1980-ban, Asztrik atyánál előadtam, hogy akkor én szeretnék bencés lenni. Meghallgatott és megkérdezte, hogy el tudom-e magamat képzelni tanárnak? A legelején föltette ezt a kérdést és az is világos volt, hogy erre csak egyféleképpen lehet válaszolni, ha bencés szeretnék lenni. Minden növendék tanárnak készült. Mély válságot okozott, ha egy növendéket nem vettek föl az egyetemre.

Az nem okozott válságot, ha valakiről menet közben kiderült, hogy nem alkalmas tanárnak? Ilyet is tapasztaltunk…

Volt ilyen, de a rendszerváltással ez teljesen megváltozott. Sok vizitáción mentünk át az elmúlt években, és az egyik alkalommal az egyik vizitátor azt a kérdést feszegette, hogy az iskola szükségszerű-e? És akkor megfogalmazódott bennem, hogy én úgy érkeztem ide, hogy a tanítás nemcsak az egyik munkaköre a közösségnek, hanem ez a „sine qua non”-ja. Nem tudom elképzelni, hogy itt ne legyen gimnázium, oktatás.

Egyelőre nincs ilyen veszély, de az arányok teljesen megváltoztak. 1990 előtt mutatóba volt egy-két civil, a bencések voltak többségben. Hogy élted meg az arányok megváltozását?

1990-ig minden prefektus bencés volt, minden osztályfőnök bencés volt, és volt pár civil tanár. Aztán átéltem azt, hogy egyszer csak már civil prefektusokat kellett felvenni. Amikor igazgató lettem, világos volt, hogy ennek a változásnak csak elébe szabad menni. Gondosan megnéztük, kit veszünk fel, toboroztunk és kiválasztottuk azt, akinek tényleg van belső indíttatása, aki azonosulni tud azzal, amit csinálunk. Jól jöttünk ki a változásból, mert a tantestület színesebb és gazdagabb lett azáltal, hogy lettek családosok, fiatalok és idősek, szerzetesek és civilek. És kialakult egy életpályamodell, miszerint innen nyugdíjba is lehet vonulni.

Átélted a teljes átalakulást, de azért ebben volt egy kényszer is, hogy nyitni kellett a civilek felé, mert egyre több bencés kiöregedett a tanításból, a prefektusságból.

Igen, volt benne kényszer is, de a bencés prefektusi csapat fiatal volt a 90-es években. Ám a közösségben akkor már megérett egy bölcsesség arra, hogy aki úgy érezte, neki más a hivatása, azt nem kényszerítették az iskolai munkára. A civilek közül a nagyon jókat kerestük prefektusnak úgy, hogy a nevelőtanár egy állami diákotthonban általában nem a pálya csúcsa. Míg nálunk: kulcsszereplő. Micsoda fejtörés volt, amikor az első civil prefektust fölvettük! Régebben úgy volt, hogy amikor az ember megkapja az osztályát, osztályfőnökként vagy prefektusként teljesen rá van bízva a hét 168 órájának munkabeosztása. Ehhez képest mára egy finomabb, differenciáltabb rendszert építettünk ki, mivel legalább ketten visznek egy osztályt. Nincsen se egyedi felelőssége, se hatalma senkinek egy osztály fölött, mert minimum ketten látnak rá. Ha bencés, akkor is mellé is teszünk legalább egy civil segítőt, mert egy bencésnek is kell legalább egy szabadnap. A diáknak ez gazdagságot, választást jelent, mert valaki az egyikkel ért jobban szót, valaki a másikkal.

Hogyan változott a diákság összetétele a rendszerváltás után, amikor elkezdtek sorban kinyitni a szabadon alapított iskolák és kialakult az iskolák közötti verseny? Megsínylette-e a gimnázium?

Nem sínylettük meg, kis változásokról lehet beszélni. Egyszer csak már a határon túlról is lehetett fogadni diákokat és nemcsak Erdélyből. Mire igazgató lettem, megjelent az első Brüsszelben dolgozó apuka gyereke, majd a Moszkvában dolgozó apukáé, majd Amerikából érkezett diák. A másik, ami egy érdekes nyitás, és amin éveket dolgoztam, az a „cigányprojektünk”, az a törekvés, hogy minden osztályban legyen hátrányos helyzetű gyerek. Aki olyan helyről érkezik, hogy külön odafigyelés nélkül biztos nem fedezné fel az iskolát és nem kerülne be. A többség persze ugyanabból a merítési körből érkezik:

Pannonhal —
2018. /11. évfolyam /2–3. szám

Rendes mester

jó, keresztény családok és volt pannonhalmi diákok gyermekei. És mindig előfordul olyan is, hogy a szülők elváltak, és úgy hozzák a gyereket.

Ami egészen egyedivé teszi az iskolánkat az az, hogy ugyanabban az osztályban vannak szegény családok, tehetősebbek és egészen gazdag családok gyermekei is. Volt olyan év, amikor három miniszter gyereke járt ide, de jártak az Isten háta mögötti kisfaluból is, ami hat óra vonatozás innen. És a falusi fiú lehet, hogy jobban fog tanulni, mint a vezérigazgató fiacskája, és ők egy osztályközösséget alkotnak. Ez a valódi integráció, amivel állítom, hogy nemzetközi szinten is példát jelentünk.

Meg tudsz-e osztani egy olyan sikertörténet, amely az iskola ezen törekvéséhez kapcsolódik ?

Látványos sikertörténet Ötvös Pisti esete. Soha nem fogom elfelejteni, amikor elmentem Hencidára megnézni, hogy ki ez a fiú. Megérkeztem Halottak napja környékén, és a cigánysor végén egy teljesen lerobbant ház udvarán ott állt mezítláb Pistike. Drámai élmény volt számomra, hogy van még ilyen Magyarországon 2013-ban. Őt tényleg onnan hoztuk, vettük fel Pannonhalmára. Hihetetlen nagyot kellett lépnie, hogy el tudjon indulni. Nagyon klassz osztálytársai voltak. Nagyon szép volt, ahogy befogadták, felkarolták, és mellé álltak.

Mondok egy másik példát. Apuka pannonhalmi diák volt, fiatalon meghalt, anyuka egyedül maradt a két gyerekkel, igen nehezen nevelte őket. Egy nagyszerű, tiszta lelkű gyerek került az osztályomba, aki szépen érettségizett. Elvégezte a Műegyetemet, dolgozni kezdett, és bejelentkezett, hogy szeretne jönni hozzám. Eljött, és hozott egy borítékot, amit a következővel adott át: „Atya! Tudom, hogy engem is mindig, négy éven át támogattak. Ez az első fizetésem, adja oda egy rászoruló diáknak!" Ez egy hihetetlen visszajelzés volt számomra. Nagy szó, hogy Pannonhalmának ilyen öregdiák-közössége van, amelyik hordozza iskoláját.

Utolsó előtti kérdés, mert nem lehet megkerülni. Az igazgatói működésed alatt tört ki az iskola és Pannonhalma legnagyobb „botránya" – a gyerekbántalmazási ügyek. Hogyan élted ezt meg, és hogyan tudtad túlélni a krízist?

A krízis ugyan akkor robbant ki, amikor igazgató voltam, de az események azok mind igazgatóságom előtt történtek. Ez egy fontos különbségtétel, mert egészen más kérdéseket kellett volna föltennem magamnak, hogyha akkor is én vagyok az iskola igazgatója. Jelen voltam, de egészen más szerepben, úgy, mint egy másik osztály prefektusa, osztályfőnöke. Eléggé le voltam foglalva, egyedül vittem az osztályomat, egyedül voltam velük reggeltől estig. Utólag mondom, hogy volt ugyan néha rossz érzésem, de volt annyi bajom, hogy inkább a magam osztályával foglalkoztam és nem a szomszéd osztállyal. Mindezek mellett az nyilván nagyon fontos kérdés volt, hogy a bántalmazások hogyan történhettek meg, és főképpen az, hogy most mit tehetünk azért, hogy ilyen még egyszer ne fordulhasson elő. Nagyon sok mindent megnéztünk. Az egyik garancia, ami ténylegesen más helyzetet teremt, az, hogy egy osztállyal legalább két prefektus foglalkozik. A gyermekvédelmi protokollt kidolgoztuk, és tényleg működtetjük. Fájdalmas volt, hogy ebben kellett élen járnunk, de élen jártunk. Minden évben, amikor jönnek a beköltöző új diákok, megtartjuk a gyermekvédelmi órát. Van iskolapszichológusunk, iskolapszichiáterünk, és egy csomó olyan fórumot beiktattunk, intézményesítettünk, amelyek biztos hátteret adnak ahhoz, hogy gyerekek bántalmazása nálunk többé nem ismétlődhet meg.

Utolsó kérdés: most mi a dispozíciód?

Két feladatot kaptam. A Szent Benedek Iskoláknak vagyok a főigazgatója, amelynek hét tagintézménye van: Miskolcon, Szegeden, Kiskunfélegyházán, Balatonfüreden, Budapesten, Budaörsön, és Pannonhalmán. Mivel igen jelentőssé vált a Főapátság oktatási feladathalmaza, ezért létrehozta az Oktatási Igazgatóságot, amely a fenntartói feladatokkal van megbízva. Ennek vezetése a másik feladatom. Emellett osztálybencés vagyok továbbra is, mert amit elkezdtem, azt nem hagyom félbe. Heti két órában hittant tanítok a Gimnáziumban, illetve a Práter utcában is két osztályban.

az interjút Kormos Gyula készítette

2018. /11. évfolyam /2–3. szám

Rendes mester

Interjú Albin atyával

A Pannonhalmi Bencés Gimnázium nemrég kinevezett igazgatója, egyben a Pannonhal-MA című kiadvány főszerkesztője is vagy, ami fontos szerepet játszik az iskola öregdiák-hálózatának ápolásában. Pannonhalma után tanultál Svájcban és az Egyesült Államokban is. Alkalmazol valamit azokból a módszerekből, amelyeket ezekben az országokban láttál?

Régi múltra tekint vissza az erős diákszövetség léte, a két világháború között állt fel formális keretek között, majd a rendszerváltás után indult újra. A szövetség mindemellett csak egy keretet biztosít annak a nagyon erős összetartásnak, amelyet minden osztályunk magával hordoz az érettségi napjától egészen életük végéig. Van olyan osztály, akik minden évben találkoznak. A miénk is ilyen. Minden ötödik évben pedig beköltözünk három estére azokba a szobákba, ahol a gimnázium évei alatt laktunk. Ilyenkor lehet hozni feleségeket, gyerekeket is. Mostani diákjaink egy részének az ilyen öregdiák-találkozók miatt teljesen természetes volt, hogy ide jön tanulni, hiszen már gyerekkorában is többször volt itt nyáron. Apjuk osztálytársaival és azok gyerekeivel nagyokat fociztak, jó társaság volt, és mindenki jól érezhette magát.

Visszatérve az öregdiák szervezethez, az amerikai bencések azt mondják, hogy a miénk akkora, hogy abból az egész kolostort fenn lehetne tartani. Magyarországon viszont ez mégsem működik, mert az egyházhoz való viszony egészen más. Már Szent István is adományokkal látta el az egyházakat, később pedig jött a jozefinizmus, ami azt eredményezte, hogy finanszírozóként nem az adott hívő közösség tartotta fenn az egyházat, hanem máig a mindenkori államhatalom.

Mögöttünk azért ott áll az Alumni. Nem az anyagi támogatás mértéke a fontos, hanem az a tudat, hogy harminc éve érettségizett öregdiákok olyan fontosnak tartják Pannonhalmát, hogy a lehetőségeikhez képest támogatnak minket.

Az erős közösségi tudat építésén kívül mi az, ami szükséges egy erős alumnihálózat kialakításához?

Nagyon fontos, hogy a kulcsemberek, például egy régi igazgató vagy a tanári kar oszlopos tagjai elérhetőek legyenek az öregdiákok számára. Nálunk ilyen kulcsszemély például Ambrus atya, aki akkor volt a gimnázium igazgatója, amikor én ide jártam. Neki azzal telik a nyara, hogy régi osztályokat fogad, foglalkozik velük, meghallgatja őket és mesél nekik a mai Pannonhalmáról. A kulcs a ráfordított időben van.

Az öregdiákoknak a Gimnázium jelenti a legerősebb kötődést Pannonhalmához. Bár nem kell túlértékelni a különböző rangsorok szerepét, de ezeken jellemzően jól szerepel az iskola?

A rangsorokat nem nagyon szeretem, mert nem a lényeget mutatják. Egy versenyistállóban nem jó tanulni. A legjobb gimnáziumok pedig nem is versenyistállók. Ha egy diáknak csak az egyik fejlődési területét erőltetik, az nem fog jól teljesíteni. Nálunk öt pillére van a nevelésnek, és ebből csak az egyik a magas szintű oktatás. Ha kizárólag ezt erősítjük, akkor az emberi természet többi oldala lemarad, és előbb-utóbb visszafogja majd a tanulmányi teljesítményt is. Ez oda vezethet, hogy a diák kiég, megunja a tanulást.

Mi pont azért tudunk jó színvonalú gimnázium lenni, mert az emberi egészre koncentrálunk. Hadd említsek egy konkrét példát. A most érettségizett osztályunkban volt egy diákunk, aki a bukás határán volt kilencedik végén. Ekkor tartottunk egy osztálykonferenciát, ahol előkerült ennek a problémás teljesítményű diáknak az ügye is, amikor

Rendes mester

az informatikatanára egyszer csak szót kért, és azt mondta, hogyha elmegy innen a srác, valószínűleg egy szakközépiskolában jobb jegyei lesznek majd, de soha, sehol nem fog annyi figyelmet kapni az oktatóitól, nevelőitől, mint itt, Pannonhalmán. Ekkor dőlt el bennem az, hogy ezt a diákot meg kell tartanunk, mert bár azt nem fogjuk tudni biztosítani neki, hogy éltanuló legyen, de ez a pedagógiai és nevelői közeg tud vigyázni rá, tudja úgy támogatni, hogy nem fog sérülni. Ez a diákunk most kitűnőre érettségizett, de ami ennél kiemelkedőbb, hogy az informatika emelt szintű érettségin 97 százalékos eredményt ért el.

Az oktatás mellett ugyanolyan fontos a nevelés. Amikor kiderül, hogy egy diák nem megengedett helyzetben ivott, vagy elszívott egy füves cigit, mi a protokoll?

Egy fiatal legnagyobb igénye a biztonság. Ha van egy-két olyan srác, akinek nagyon jól kialakult, letisztult ember- és Isten-képe van, abba belefér egy csomó hülyeség, ami egy bizonyos határon nem fog átmenni. Mi ebből a szempontól kivételezett helyzetben vagyunk, mert hozzánk nagyon jó családok nagyon jó képességű gyerekei jönnek, akikben ez adottságként benne van. Ezenkívül persze sok mindenre oda kell figyelni. Mi egy fiúgimnázium vagyunk, ahol az alkohol nagyon fontos kérdés, és az alkohol kultúrájába is próbáljuk biztonságban bevezetni a diákjainkat. Az Apátsági Pincészetben megtanítjuk őket bort kóstolni, megismertetjük velük, hogy mire kell figyelni, mit kell kiérezni a borból. Az alkoholfogyasztással kapcsolatban egyébként az a szabály, hogy szülői engedéllyel és felnőtt felügyelete mellett, ünnepi alkalmakkor megengedett. Engedély nélkül pedig iskolai környezetben főbenjáró bűn. Fontos szem előtt tartani minden ilyen típusú folyamatban, hogy a bűn rossz, a bűnös viszont jó. A katolicizmus azt tanítja, hogyha a bűnt felvállaljuk, és van utána bűnbánat, bűnbocsánat és megtisztulás, akkor az elvezet minket az üdvösségre. Szent Benedek Regulájában meg van határozva, hogy egy bűnös testvérrel mit kell csinálni. Ha már semmi más nem segít, Benedek azt írja, hogy az apát és a testvérek imádkozzanak a bűnösért. Az imádságban viszont nem pusztán az a várakozás van benne, hogy majd Isten belenyúl abba az emberbe és megjavítja. Az imádságban én változom, megszeretem a másikat, ezt a szeretetet pedig a bűnös megérezheti, és ettől ő is változhat. A szeretetet ugyanis az egyetlen, ami tartósan megváltoztathat valakit.

A Gimnázium leköszönt igazgatója, egykori osztályfőnök-prefektusod, Titusz atya 2014 decemberében úgy nyilatkozott, hogy a vezetése alatt a gimnázium nem fog áttérni a koedukált oktatásra. Ezt újonnan kinevezett igazgatóként te is ki mered jelenteni?

A diákok körében néhány éve tartottunk egy titkos szavazást, ahol az az álláspont győzött, hogy továbbra is maradjunk fiúgimnázium. Ez mindenképpen elgondolkodtató, de a kérdés újra meg újra előkerül. A pszichoszexuális fejlődést szokták felhozni, mint legerősebb olyan érvet, amely a koedukált nevelés mellett szól. Innen ugyanakkor havonta hazautaznak a diákok egy hosszabb időre. Számos srácnak van barátnője. Amiről kevesebb szó esik, hogy egy fiúcsoportnak más a dinamikája, mint egy koedukált vegyes osztályközösségnek. Jobban koncentrálnak, nyugodtabbak, motiválhatóbbak, kiegyensúlyozottabbak. Angliában sok bentlakásos gimnázium van, ahonnan havonta járnak haza a gyerekek. Van közöttük koedukált és nem koedukált is, egyik modellt sem tartom rossznak.

Ami döntő szempont lehet egy ilyen kérdésben, az a jelentkezők száma, amit nyilván megfelez a nem koedukált környezet. Ha például egyik évben radikálisan kevesebben jelentkeznének, akkor biztos, hogy más felhanggal gondolkodnánk el erről a kérdésről. A koedukáció nagyon sok beavatkozást igényelne, mind az épület kialakítását, mind pedig a pedagógiai kereteket át kéne gondolni. Sok energiát emésztene fel, de biztos vagyok benne, hogy abból is egy jó iskola sülne ki.

Meg tudod fogalmazni a legambiciózusabb célt, amit kitűztél magadnak igazgatóként?

A gimnáziumi igazgatótanácsi tisztem mellett eddig elsősorban prefektus voltam és osztályfőnök. Harminchat diák volt rám bízva. Képes voltam arra, hogy otthonos körülményeket teremtsek számukra, és arra is, hogy én is jól érezzem magam közöttük. Szoros személyes kapcsolatot építettem ki velük, mindenkit a nevén tudtam nevezni. Most úgy élem meg, hogy nagyon hiányozni fog ez az otthonosság, de erre azt mondta nekem valaki, hogy ott lesz a tanári kar, illetve végső soron a teljes iskola. Remélem, nem utópisztikus cél, de az egész iskolára ki szeretném terjeszteni azt, hogy néven tudok nevezni mindenkit, ezzel is erősítve Pannonhalma otthonosságát. Ebben aztán én is jól és otthon érezném magam.

az interjút Forrás Dávid készítette

In memoriam

Búcsú Kátai Balázstól

Kedves testvérek! Ha a pannonhalmi bazilikához kellene antifónát választani a bencés közösség zsolozsmáskönyvéből, valami olyat, amely elmondja, hogy mit jelent a bazilika, és milyen lélekkel van benne a hívő ember, akkor biztosan azt választanám, amelyet a szentmise introitusának énekeltünk az imént. Az elmúlt hetekben – Balázs halála óta – sokat volt fejemben ez a szöveg és ez a dallam. *Mikor fölkél a nap az égen, meglátjátok a királyok királyát, amint jő az Atyától. Alleluja* (Zsolt 86,6; Iz 35,2; Jn 8,42). Azt hiszem, ezt tanítja nekünk a pannonhalmi bazilika is a nyugati torony alatti tértől a keleti emelt szentélyig tartó emelkedő tengelyével, a keleti szentély fénnyel teli ürességével, a nagy ónix rózsaablakkal. Azt hiszem, erről szól minden a bazilikában. Szembe állunk a nagy keleti ablakkal, és várjuk, hogy felderengjen mögötte a világosság, majd betöltse a fény. És valóban állunk, belenézünk a szemet hunyorgásra késztető fényességbe, és hagyjuk, hogy elvakítson minket a fehéres ragyogás. És ez a fény megtanít arra, hogy ugyanígy állva, ugyanígy a fénybe nézve várjuk a királyok királyának eljöttét. Minden egyes napkelte a bazilikában az igazi nagy napkeltét tanítgatja nekünk. Hogy rendületlenül állva, bátran beletekintve a fénybe nézzük majd azt is, amikor Krisztus fényessége talál ránk és vesz körül bennünket. Tanítgatja, hogy *Mikor fölkél a nap az égen, meglátjátok a királyok királyát, amint jő az Atyától. Alleluja.*

A pannonhalmi bazilika volt az, amely engem személy szerint több mint 10 évvel ezelőtt és azóta újra meg újra Balázzsal összekötött. Balázs fényképezte végig 2011–2012-ben a bazilika felújításának lépéseit. És hozzám hasonló lelkesedéssel várta, milyen lesz az új ónixoltár. Ő készítette az első képet az oltár tömbjének finoman erezett felületébe vésett keresztről, ő fotózta le az ónix ereklyetartót, Balázzsal együtt néztük meg a középkori templom nyugati végének nyolckarélyos oszloplábazatát. Balázs szervezte meg és irányította a bazilika felszentelésének közvetítését, egyik közös főművünket, amelynek kapcsán személyesen is baráttá csiszolódtunk. Aztán 2016-ban a Szent Márton-évben Balázzsal együtt találtuk ki az ünnepi események közvetítését és megörökítését. Talán ez volt Balázs pannonhalmi főműve, a Szent Márton-év. Új kapcsolatok, új szakmai szempontok, új barátságok nyíltak ekkor. Nagy családi vállalkozás volt ez, olyan igazán szívből jövő, mert ott volt Zsuzsa, benne volt Bence, velünk volt Csaba és Zsolt. Aztán két év elteltével Balázs kísérte és irányította 2018 márciusában az új pannonhalmi főapát benedikálásának közvetítését. Ismét más volt ez a közvetítés. Ismét a családdal – kiegészülve a bencés diákokkal, Balázs tanítványaival. S egyben a legszemélyesebb, legdiszkrétebb, legspirituálisabb az összes közül. És ott volt Balázs 2018 májusában a pannonhalmi bazilikában a szentély felé nézve, a szentély felé, ahol ballagó fia állt fenn a többi ballagó pannonhalmi diák között. Ugyanebben az ezeréves, öröklétre tanító pannonhalmi bazilikában vette fel Balázs a betegek kenetét is néhány évvel ezelőtt. És majd minden kedden, szerdán és csütörtökön reggel hatkor ott volt Balázs a pannonhalmi bazilikában a szerzetesközösség vigíliáján.

Azt hiszem, az elmúlt években Balázs életének intenzitása, jelenléte – és talán megengedik, hogy ezt mondjam: személyes hite – bejárta a bazilika tereit. A templomszentelés volt a nyitány, mintegy a keresztség torony alatti tere, ahol el kell engedni sok mindent: múltat, egyben bűnöket, néha reményeket is, csak hogy újak találjanak ránk. A Szent Márton-év valahogy a zarándokok templomát, a hívek szintjét járta be, azt a helyet, ahol az élet zajlik a maga teljességével: örömmel és bánattal, betegséggel és egészséggel, reményekkel és csalódásokkal. Ekkoriban történt, hogy Balázs élete a Szent Benedek-kápolnába is belépett: ott vette fel, Szent Benedek oltáránál a betegek kenetét. Az utolsó időszak pedig átvezette Balázst a plánumra: az apátbenedikálás az oltár és a szerzetesközösség terébe vitte őt, a szent étkezés, a kenyér és a bor, a szent útravaló terébe. Egyre feljebb és feljebb.

Kedves Testvéreim, kedves Barátaim! Ha Kátai Balázsra gondolok, legerősebben mégis egy kép él bennem. Akár egy fekete-fehér fotó. Szerda reggel hatkor hétről hétre ott ül egyedül a padban, a déli oldalon, hátulról a harmadik sorban. Egyedül. Ül, és kelet felé néz, a felkelő nap felé. És várja ott, a zarándokélet terében, a tánc, a bohémság és a komolyság, a kockáztató vállalkozókedv és a csalódások terében, zsoltá-

In memoriam

rokat mondva, várja, hogy felkeljen a keleti ablak mögött a nap. A mennyei haza, az égből alászállott új Jeruzsálem otthoni dalai szólnak. Ül a padban, és szemből megvilágítja, beborítja a felragyogó nap ónixablakon átszűrődő fénye. Hiszem, hogy kereszténytként ez a hivatásunk. Családtagként, osztálytársként, barátként, tanítványként, hívőként. Szembe állni a nappal, és várni, hogy feljön az Igazság Napja. És hagyni, hogy teljesen a ragyogásába vonjon minket. Kedves Testvéreim, hiszem, hogy Balázs utazása a pannonhalmi bazilika szimbolikus terében új állomáshoz érkezett. Belépett a pannonhalmi bazilika negyedik terébe. Az eljövendő Jeruzsálem másába, a keleti emelt szentélybe, amelyet beragyog a felkelő nap keleti fénye. És ott valaki más is szembe jött vele: ő maga, személyesen. A derűs világosság, a magasságból felkelő fény, Krisztus.

Mikor fölkél a nap az égen, meglátjátok a királyok királyát, amint jő az Atyától. Alleluja.

Dejcsics Konrád OSB

Életünk

A Pannonhalmi Karitász

Az 1990-es évek társadalmi változásai nyomán a Magyar Püspöki Konferencia visszaállította az egyházmegyei karitász szervezeteket, amelyek részei a katolikus egyház Caritas Internationalis szervezetének. Az egyházmegyei karitászok egészen a plébániai közösségek szintjéig lehetővé teszik– szervezett keretek között – az evangéliumi tanítás diakóniai szolgálatát, annak korszerű megvalósítását. A karitászmunka a rászorulók felé megvalósuló készséges odafordulás mellett állandó tanulást, képzéseken való részvételt jelent. Komoly szakmai képzettséget és sok-sok jogszabályi ismeretet igényel.

A Pannonhalmi Területi Apátság plébániái karitász csoportjainak munkáját a Pannonhalmi Főapátság Karitász Szervezete (rövidítve: a Pannonhalmi Karitász) fogja egybe. A szervezet célja a helyi szegények, kisnyugdíjasok, betegek és nagycsaládosok segítése ruházattal, élelmiszerrel és gyógyszerrel, tehát konkrét szociális tevékenységekkel és esetenként pénzbeli támogatással. 2016-ban, a Szent Márton-évben újabb lendületet kapott a karitászmunka, ugyanis Asztrik emeritus főapát úr támogatásával elindult a Szent Márton asztala névre keresztelt szociális étkeztetés. A program lényege a rászoruló családok és egyének napi étkeztetése. Ennek megvalósulásához pályázati forrásokra, valamint karitászos munkatársak bevonására volt szükség. Az elmúlt két évben a program anyagilag is jelentős támogatási formává vált, amelynek folytatása mellett elköteleződött Cirill főapát úr is.

A pannonhalmi egyházközségben a Gyümölcsoltó Boldogasszony Plébánia karitászcsoportjának önkéntesei a segítő tevékenységeket korra, nemre, vallási hovatartozásra, politikai meggyőződésre való tekintet nélkül valósítják meg.

A Pannonhalmi Karitász kapcsolatot tart az országos karitász szervezetekkel, segíti a központ munkáját. A csoport rész vesz például az Öngondoskodó Háztartások – Szép Otthon elnevezésű felzárkóztató célú segélyprogramban, amelynek célja a rászoruló családok lakhatási körülményeinek javítása a családok aktív, tevőleges közreműködésével. A résztvevők természetbeni támogatást kapnak, amennyiben vállalják, hogy ők maguk is tesznek az életkörülményeik javulásáért. A csoport ezenkívül még sok más egyéb, a központ által szervezett, területileg országos szintű segítő tevékenységben vett részt, többek között az Öngondoskodó Háztartások – Zöldellő Kertek programban, rászoruló családok gyermekeinek nyári táboroztatásában, tanévkezdési támogatásokban, tűzifa-, rezsi-, lakhatási-támogatás programokban, nagyböjti és karácsonyi élelmiszergyűjtő akciókban.

A karitász egyházmegyei szinten élelmiszer- és gyógyszertámogatásokat nyújt. A szervezet önkéntesei rászorulók szociális étkeztetését szervezik a Szent Márton asztala kezdeményezés keretében, krízissegély keretében tűzifa-, rezsi-, lakhatási-támogatást nyújtanak, betegeket látogatnak, ruhákat gyűjtenek és osztanak. Pályázati forrás bevonásával szenvedélybetegeknek segítő csoportfoglalkozásokat szerveznek, és ugyanebből a forrásból az otthon lévő édesanyáknak a munkaerőpiacra történő visszatérését segítik.

Szabó Gyöngyi Karitász-munkatárs

Rendkívüli munkatársak

Interjú Kiss Katival

Aki a főapátságnak dolgozik, az rendkívüli munkatárs?

Igen. Vagy a rend szélén lévő munkatárs.

Hogyan találtál Pannonhalmára?

Krajcsovics Éva festőművész az anyámmal baráti viszonyban volt, és kapcsolatban állt Varga Mátyás atyával is, aki már régóta mondta neki, hogy le szeretné váltani a pesti bolt vezetőjét. Éva egyszer csak azt gondolta, hogy ez nekem biztos jó lenne. Fölhívott, én meg mondtam, hogy rendben. Már el akartam jönni onnan, ahol dolgoztam, már nagyon untam. És én olyan változtató vagyok, aki nagyot változtat. Tehát kicsit nem szeretek. Részemről azért is volt ez bátor döntés, mert nekem nem könnyű az egyházzal kapcsolatban lenni. Nyilván bencésekkel együtt dolgozni más, ezt azért tudtam.

Volt valami korábbi negatív egyházi tapasztalatod?

Egyházi munkatapasztalatom nem volt. De a nagyapám az Új Ember főszerkesztője volt, ami azért egy nehezebb viszonyulást jelent.

Mert megbélyegzett státusz volt az Új Ember főszerkesztőjének lenni?

Ha nagyapa egyedül ment dolgozni, akkor az ÁVH elkezdte molesztálni. Megállították, hogy ki maga, mit tud? Állandóan vegzálták. Viszont, ha a nagyanyámmal ment, akkor nem. Ezért a nagyanyám minden reggel bekísérte az Új Ember szerkesztőségébe, és minden este hazakísérte. Ezt föl sem tudod fogni, amíg meg nem öregszel. Van egy élet, amiben van négy gyerek, és akkor a nagyanyám kísérgeti a nagyapát, hogy ne vegzálja az ÁVH. Azért ez nonszensz. Nekem nehéz volt ebben felnőni.

Miben álltak ezek a nehézségek?

Rosszul viseltem a képmutatást. Megviselt a családban lévő képmutatás és ennek a különféle megjelenési formái. Nehezen viselem, hogyha valaki valamilyen elvet magáénak vall, ám az életformája nem ezt mutatja, és a törekvés sincs meg benne, hogy egyezzen a kettő. Vasárnap térdre esik a templomban, és ezzel nagyjából le is tudta a hívő életet. Aztán valahogy nagyon más voltam, mint a körülöttem lévő gyerekek. Adódhatott mondjuk a „nyolckerességből" is. Nekem át kellett verekedni magam ezen-azon ott, a kerület mélyén. Volt olyan osztálytársam, aki késeket dobált a falba, és ugye ez nem a keresztény középosztály. Az ember a biedermeierből naponta áthámozta magát a cigánycsaládokon, majd elment iskolába a mindenféle népekkel, és ugyanez vissza. A kommunikációs képességeim biztos, hogy innen adódnak.

A családunk is egy bonyolult szerkezet volt. Az anyám művészettörténész, a Nemzeti Galéria egyik főosztályvezetője volt. Az apám meg egy újpesti proli, egy 56-os börtönviselt ember, ennek megfelelő volt a fogadtatása is a családban. Szóval lehet, hogy ez is benne van, hogy másképp éltünk. Emlékszem, hogy az aput minden október 23-a előtt berendelték, hogy akkor inkább legyen bent, mint kint. Elég zárt életet éltünk, az anyáméknak sem, és nekem se nagyon voltak barátaim. Amikor jött a rendszerváltás, akkor ugye én – mint egy forradalmár lánya – úgy éreztem, hogy: „Előre a barikádra!" És akkor az apu azt mondta, hogy rendben van, csak ne hagyd magad lefényképezni, mert akkor engem fognak kiszedni. És amikor az ember így nő föl, hogy a nagyszüleihez nem lehet becsöngetni, mert csengőfrász van, hanem csak kopogni lehet – ha ezekből a történetekből összeraksz egy életet, akkor csomó olyasmi lesz benne, amiről nem is tudod pontosan, hogy miről szól.

Mikor tudtad meg az apád történetét?

Azt gondolom, hogy mindig is tudtam róla. De tartozom magamnak még az apám sztorijával. Amennyire ismerem az anyám sztoriját, annyira hárítottam az apámét. Mert olyan részei is voltak a történetének, hogy fölakasztották, úgy ütötték a talpát, és így kínozták. Ezeket végighallgatni, ehhez már öregnek kell lenni.

Az, hogy a képmutatásra ennyire allergiás vagy, abban benne van az, hogy ...

… egy alapvetően képmutató életet kellett élni, mert nem volt más. Ugyanakkor volt bennem egy állandó belső lázadás is. Nem tudtam tizennégy évesen, hogy kicsoda Bibó István, de azt tudtam, hogy ezt a könyvet nem szabad hurcolni, ezért én hurcoltam. Az egészségügyi szakközépiskolába Tükör újságba csomagolt szamizdat Bibó-kötetekkel jártam. Azt gondoltam, hogy valahogy nekem is ellent kell állni, mint az apámnak.

Olvastad is, vagy csak hurcoltad?

Csak hurcoltam. A forradalmi hevület miatt. Az első munkahelyemen, az idegsebészeten a KISZ-titkár megkérdezte, hogy belépnék-e az alapszervezetbe, és én azt válaszoltam: majd ha a templomban lesz a taggyűlés, akkor igen!

A pályaválasztást befolyásolta a családi háttér?

Inkább az, hogy az anyám éppen akkor kapott mellrákot, és akkor azt gondol-

Rendkívüli munkatársak

tam, hogy én leszek az, aki fölfedezi a rák ellenszerét, és ezért nekem egészségügyi szakközépiskolába kell menni. De ezért a döntésért is nagyon hálás vagyok, mert tizennégy évesen az ember elmegy a kórházba dolgozni, és ott hánynak a betegek, ápolni kell őket, és ez nagyon egyszerű. Ott nincs lila köd, lelki élet, hanem az élet van a maga valóságában. Tizenöt évesen látod az első embert meghalni. Ebből a lila értelmiségi létből a földre kerültem. Szerettem a betegeket, szerettem azt az egészet. Az Amerikai úti idegsebészet szakmailag is, emberileg is jó hely volt, csak hát ott se nagyon bírtam a feudalizmust. Akkor voltam huszonhét. És mivé lehet itt válni? Főasszisztens lehetek az elkövetkezendő negyven évre… Az a fiú, akivel akkor éppen jártam, egyszer csak azt kérdezte: Nincs kedved egy reklámügynökségen dolgozni? Mire azt mondtam: De! És akkor az idegsebészetről bekerültem egy olyan helyre, ahol a polcon Rolling Stone magazin volt, amiről azt sem tudtam, hogy micsoda, és azt se tudtam, hogy léteznek különböző betűtípusok. És a kollegák a Halál a májra! című Kis Pál és a Borz-számot énekelték, ami olyan mértékben volt más közeg, mint amiben addig éltem, hogy föl kellett kötni a gatyát, hogy túléljem ezt a kulturális sokkot. Az egyik közvetlen kolléganőmnek például Női Mosdó néven alternatív női zenekara volt.

Egész jól fölkötötted a gatyát, mert ott dolgoztál 17 évig, és utána jött Pannonhalma és lettél azon főapátsági alkalmazottak egyike, akinek van üzleti, marketinges vénája, látásmódja. Tudod ezt kamatoztatni a jelenlegi posztodon?

Ha a kamatoztatást úgy értjük, hogy meg tudok érteni szándékokat, akkor kamatoztatom. De nem vagyok stratégiai típusú ember, sem marketinges. Középtávon, operatívan elég jól összeteszem a dolgokat. Bátran belevágtam úgy, hogy nem nagyon tudtam a boltvezetésről semmit.

A beszélgetés elején említetted, hogy az egyházi közeg lelkileg nagy változást jelentett. Mik a benyomásaid, mennyiben más a bencés közeg, mint amire számítottál?

Az életünk eseményei nem véletlenül történnek. Az életutamban elég erős nyomokat hagyott Sólymos Szilveszter atya. Anyu művészettörténészként foglalkozni akart a vallásos néprajzzal, és Búcsúszentlászlón találkoztak. Kiskamaszként akkor ez nekem jó élmény volt, hogy ott az öregasszonyok jönnek-mennek, énekelnek, és nekem kellett pénzt gyűjteni, számolgatni Sólymos Szilveszterrel. Mostanában találtam meg azt az igeliturgikus útmutatót, amit tőle kaptam a munkámért szeretettel. Aztán később – olyan tizenöt lehettem – Szilveszter atya megkérte anyámat, hogy jöjjön el Pannonhalmára, ahol rengeteg festmény van, és mondja meg, melyik ér valamit. És így mi megérkeztünk egy húsvétra. Arra emlékszem, hogy mákos nudli volt az ebéd, részt vettünk a húsvéti liturgiákon, ezenkívül a pincében kellett a képeket pakolászni. Én voltam a fizikai munkaerő. De lett Pannonhalmával kapcsolatban egy pozitív emlékem. Abban, hogy igent mondtam, benne volt a Szilveszter atya kedvessége, hogy jól éreztem ott magam. Valahogy a bencések tudják, minden ember megfelelő. És ha azt érzi az ember, hogy nem kell folyton valamilyen elvárásnak megfelelni, akkor miért ne mennék közelebb?

Itt beszélgetünk a pesti belváros közepén, egy szépen felújított boltban, körben az apátsági termékek. Gyakran éri az a kritika a Főapátságot, hogy a termékei drágák, és hogy ez nehezen egyeztethető össze a szociális érzékenységgel. Boltvezetőként hogyan tudod te hitelesen képviselni a Főapátság egyes döntéseit?

Abszolút komolyan gondolom, hogy a több mint 600 embernek, aki a Főapátságnak dolgozik, fizetést kell adni, és hogy a munkatársak bérét nem lehet a Miatyánkból előállítani. Tudomásul kell venni, hogy pénzt kell termelni ahhoz, hogy megkapják a fizetésüket, és ahhoz is pénzt kell termelni, hogy szociálisan érzékenyek lehessünk. Nyilván van egy önköltségi rész is. Szoktam mondani a vevőknek, hogy minden egyes szappannal külön-külön foglalkoznak a manufaktúrában dolgozó kollégák. Tehát nem egy gépsoron öntjük ki azokat, hanem arról van szó, hogy a hozzávaló gyógynövény le van kaszálva, morzsolva, párolva, a kollégák pedig minden egyes termékkel egyenként törődnek, és ez végső soron ennyibe kerül.

Mennyire népszerűek a termékek, a bolt?

Egyrészt még mindig nagyon kevesen ismerik az egész termékcsaládot, és ennek megváltoztatásán nagyon sokat kell még dolgoznunk. Másrészt, aki idejön, aki ismeri, az szereti a termékeket, szereti a boltot. Nagyon sok dolgunk van még, de a termékeinket szeretik, sokat visznek külföldre például, mert pannonhalmi, mert hiteles, mert magyar, mert kézzel készült és itt készült.

az interjút Kormos Gyula készítette

2018. /11. évfolyam /2–3. szám

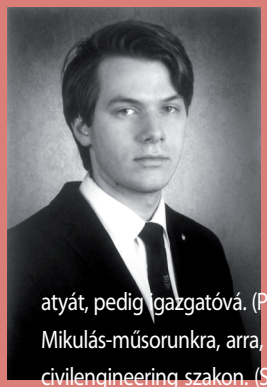

Akikre büszkék vagyunk

Balassa Máté, Angol OKTV 3. hely

Még nincs egy éve, hogy magam mögött hagytam a 2018B osztályt és a Qpacot. Talán annak kapcsán lehet majd megjegyezni a mi évfolyamunkat, hogy végzős évünk során választották Cirill atyát apáttá, osztályfőnökünket, Albin atyát, pedig igazgatóvá. (Persze mindez tőlünk függetlenül történt…) És arról, hogy mindannyian nagyon büszkék vagyunk a farsangunkra, a Mikulás-műsorunkra, arra, hogy átmentünk az érettségin, és még sorolhatnám… Október elseje óta a londoni Imperial College-ban tanulok civilengineering szakon. (Semmi politikát nem kell belelátni. Errefelé így hívják az építőmérnököket.) Talán az írja le a pannonhalmi éveimet a legjobban, hogy középiskola létére legalább olyan nyitott és türelmes tanári kara volt, mint most egy nemzetközileg elismert tudományos egyetemnek. Amire nem számítottam, hogy egy névtelen (értsd: még mindig nem tudjuk, hogy kicsoda) mikulás magyar versikével díszített csokit hagyott a hungarusok ajtaján. Akármerre megy az ember, lépten-nyomon összefut Londonban kis hazánk nyomaival. Nemrég fedeztem fel például, hogy a helyi metrómegállóban van egy Bartók Béla-szobor. Egy szó mint száz, nagy kaputnyitott nekem a Pannonhalmi Gimnázium. Ti se féljetek kipróbálni. Jelentkezzetek olyan helyekre, amelyek érdekelnek benneteket!

Szalai Dániel, Földrajz OKTV 27. hely

Ha volnának olyan dolgok az életemben, amit Pannonhalma nélkül nem biztos, hogy átélek, akkor a Földrajz OKTV biztosan közéjük tartozna. Egyrészt az ottani közeg keltette fel bennem a vágyat, hogy egy, a képességeimhez és az érdeklődési körömhöz közelebb álló területtel egy kicsit többet foglalkozzam. Másrészt rendkívül sok segítség, biztatás és a fejlődéshez elengedhetetlen visszajelzés érkezett tanáraimtól és diáktársaimtól egyaránt. Különösen jó volt érezni, hogy mások megbíznak bennem. Számos olyan embertől kaptam támogatást, akiket addig nem is ismertem, vagy viszonzásul éppen semmit sem tudtam adni. Az OKTV az eredményen és a lexikális tudáson kívül számos értékes készséggel és tapasztalattal is megajándékozott. Új perspektívák nyíltak meg előttem, valamint elkezdett bennem kialakulni egy, a könyebb döntéshozatalhoz szükséges szemléletmód. Továbbá a hibáim rámutattak azokra az irányokra, amelyek mentén érdemes változnom. Most a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem elsőéves közlekedésmérnök hallgatója vagyok. Hosszabb távon vasutas szeretnék lenni. Az ágazaton belül inkább a teherszállítás, valamint az infrastruktúra foglalkoztat jobban.

Ernyey Dániel, Kémia OKTV 13. hely

Tavaly végeztem Pannonhalmán, jelenleg a BME-n tanulok fizikusnak. Érdekes, hogy a pályaválasztásomkor legkevésbé a versenyek hatottak rám. Sokkal inkább számított Antal atya matek–fizika faktja. Tehát a szó szoros értelmében igaz, hogy nem csak négy évre szól, mivel végeredményben a jövendőbeli hivatásomat is Pannonhalmának köszönhetem. Éppen úgy, mint ahogy a filmek szeretetét is. Csak most látom , hogy milyen kiváltságos helyzetben is voltunk a saját mozinkkal, amelyben gondosan kiválogatott és minőségi filmeket nézhettünk meg, majd pedig a film után rögtön beszélgetések és parázs viták alakultak ki. (Elréd atya nem mindig felhőtlen örömére.) Talán ezek az esti spontán beszélgetések hiányoznak legjobban. Mivel olyan közösség, ami ki tud alakulni a Qpacon, máshol nincsen. És ez az, amit meg kell becsülni.

Tóth Márton, Magyar nyelv OKTV 26. hely

2018-ban érettségiztem Pannonhalmán, Albin atya osztályában. Jelenleg a Pázmányon hallgatok jogot, és a Szent Ignác Jezsuita Szakkollégiumban lakom. A pályaválasztásom érdekesen alakult, Csanaki tanár úr bioszórái után egy ideig az orvosit céloztam meg, később pedig az építészmérnöki pályával kacérkodtam. Végül mégis a magyar–történelem fakultáció mellett döntöttem, és csak most látom, hogy nem is rosszul. Komálovics tanár úr, Elréd atya és Csertán tanárnő, Albin atya és más tanárok olyan ismereteket tudtak átadni, amelyek jócskán túlnyúlnak az érettségi követelményein, és máig elkísérnek. Továbbra is úgy hiszem, hogy Pannonhalma több, mint az öt pillérének az összessége, hiszen ezeken valami olyan nyugszik, amit csak megtapasztalni és megélni lehet. A mai napig hálás vagyok azért a három évért, amit ott tölthettem, és azokért, akikkel együtt lehettem. Azt pedig különösen jó megtapasztalni, hogy a pesti diaszpórában is folytatódik a pannonhalmi lét, és azt, hogy a mindennapok sodrásában mennyi erőt jelent visszatekinteni a bazilikánk tornyára.

2018. /11. évfolyam /2–3. szám

Akikre büszkék vagyunk

Atlétikai sikerek

Az atléták a 2017–18-as tanévben is megszokott, jó formájukat hozták – vagy talán még ennél is jobbat –, ugyanis mindhárom korcsoport csapatának országos versenyen sikerült felküzdenie magát a dobogóra. Mindez nem volt egyszerű feladat. Kellett hozzá az egész éves kitartó munkánk, amelyet edzőnk, Török Loránd tanár úr útmutatása alapján végeztünk, és persze kellett hozzá az atléta futásszeretete is. Nem számított, hogy esik az eső vagy a hó és odakint -5°C van, vagy éppen a kispályán focimeccs folyik, akik eljöttek edzésre, ők futni akartak, és ennek semmi sem állhat az útjába. Volt más motiváció is: egy-egy ilyen edzés hangulata felejthetetlen sokunk számára, a vidám légkörben a kemény mag mindig szívesen jött mindennap „2:10"-re edzeni, és ennek meg is lett az eredménye. Reméljük, jövőre is ilyen gazdag évet zárhatunk.

Sári Mátyás 9.a

Szertorna eredmények

Március elején került megrendezésre a 25. KIDS Kupa Torna Országos Bajnokság, amelyen iskolánk tornászcsapata is részt vett. A csapatbajnokságban sikerült megszereznünk az aranyérmet, megelőzve a szentendrei Ferences Gimnázium és a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium csapatát. Az aranyérmes csapat tagjai: Bella Márton, Cseh András, Romhányi Krisztián, Hainzl Tobias, Csiktusnády-Kiss Kolos, Rezi Bence. Egyéni összetett versenyben Bella Márton ezüstérmet szerzett. Egyéni versenyben is szép eredmények születtek. Gyűrűn Bella Márton és Romhányi Krisztián holtversenyben aranyérmesek lettek. Korláton Bella Márton ezüst-, Rezi Bence pedig bronzérmet szerzett. Ugráson Romhányi Krisztián bronzérmet szerzett.

Csanaki Szabolcs, edző

Kosárlabda-sikerek

Gimnáziumunk kosárlabdacsapata az elmúlt évek előkelő helyezései után (2015-ben 2. hely, 2016. 4 hely, 2017. 3. hely), a 2017–18-as tanévben megnyerte a Kosárlabda Diákolimpia Országos Döntőjét. Négy-hat év kitartó munkája áll a siker hátterében. Kemény utat jártunk be, megtapasztalhattuk a játék önfeledt, szép pillanatait, és persze a kudarcokat is. Felálltunk a nehéz helyzetekből, súlyos betegségek, időnként sérülések után, és nem lankadtunk el. Talán idén lettünk a legegységesebbek. Önzetlen, egymásért harcoló közösségként léphettünk fel a dobogó tetejére. Büszkék vagyunk azokra, akik eljutottak idáig: Barth Zsigmond, Berzi András, Ferenczy Péter, Láng Rudolf, Lukács Bálint, Kiss Marcell, Petőházi Bence, Rózsás Norbert, Szilágyi Vince, Tóth Máté, Török Lőrinc, Urbán István. Külön gratuláció illeti a pécsi döntő MVP-nek (legértékesebb játékosának) választott csapatkapitányunkat, Tóth Mátét, aki négy éven keresztül szíve, motorja volt csapatunknak.

Erdőssy István, edző

Diákolimpiai aranyeső vívásban

A 2017–2018-as tanévben a vívó szakosztály az elmúlt tizenkét év legjobb eredményét hozta. Hét aranyérem a Diákolimpia B (diáksport) kategóriában, egy ezüst és két bronz csapatban a Diákolimpia A (versenysport) kategóriában. Az országos profi mezőnyben pedig a junior férfi tőr előválogatón szereplés az első húszban. Név szerint: Junior Férfi tőr előválogató (országos profi mezőny) HORVÁTH László 19. hely.

Diákolimpia B kategória – Férfi Kard Egyéni: 4. kcs. GERI Kolos György 1. hely; Férfi Kard Egyéni 5. kcs. MACSEK Bálint Máté 1. hely; Férfi Párbajtőr Egyéni 4. kcs. SZABÓ Jónás 1. hely; Férfi Párbajtőr Egyéni 5. kcs. IVÁNCSICS Ágoston Márton 1. hely; Férfi Párbajtőr Egyéni 6. kcs. ÜRGE Kristóf 1. hely; Férfi Tőr Egyéni 5. kcs. HORVÁTH László 1. hely; Férfi Tőr Egyéni 6. kcs. SÖTÉT Áron 1. hely.

Diákolimpia A kategória – Férfi Tőr Csapat 5–6. kcs. 2. hely. A csapat tagjai: BURES András, HORVÁTH László, MAGYAR Kristóf, RADIMECZKY Géza András. Férfi Tőr Csapat 5–6. kcs. 3. hely. A csapat tagjai: GYENESE Mátyás, SIPOS Tamás, SÖTÉT Áron, TUBA Balázs. Férfi Kard Csapat 5. kcs. 2. hely. A csapat tagjai: LUKÁCS András, MACSEK Bálint Máté, PÖRCZI Marcell.

Gratulálunk a versenyzőknek, és mestereiknek, Polgár Pálnak és Stánitz Attilának!

Dejcsics Konrád OSB szakvezető

Életünk

Kosárlabdacsarnok-avatás

A Szent Benedek Iskola Kiskunfélegyházi PG Tagintézményében szeptember 19-én avatták fel az új, 700 négyzetméteres kosárlabdacsarnokot. A sokrétű összefogással elkészült sportlétesítményt a nemzeti színű szalag átvágása előtt Hortobágyi T. Cirill főapát áldotta meg.

Első osztályú kosárlabdameccseknek is helyet adhat az új tornacsarnok, amely mintegy 500 millió forintos beruházás keretében valósult meg. Az intézmény fenntartója, a Pannonhalmi Főapátság és a középiskola vezetősége közösen keresett megoldást a 112 éves, korábbi tornaterem kiváltására. Kiemelt cél volt, hogy a mindennapos testnevelés által támasztott igényeknek, a mai sportági követelményeknek és a higiéniai elvárásoknak egyaránt megfeleljen a Kiskunfélegyházi PG Tagintézmény. Az iskolának fontos szempontja volt, hogy a diáksport területén a közösségi sportágak legyenek hangsúlyosak. A közös sport a céltudatos együttműködés képességét alakítja ki a diákokban, akik egy csapat tagjaként küzdenek a célok eléréséért, a győzelemért. Ennek biztosít méltó helyet és keretet az új épület.

A napokban befejezett fejlesztés keretében olyan röplabda- és kosárlabdacsarnok épült, amely mindenben megfelel a kor elvárásainak. Az új csarnok homlokzatán – az elbontott tornateremnek emléket állítva – a régi építőtéglák is megjelennek külső burkolati elemként.

A pálya küzdőterének mérete 700 m^2, és a játéktér pályaelválasztó függöny segítségével két részre bontható, így egy időben két osztály is részt vehet testnevelésórákon, illetve helyett kapott a tornacsarnokban egy közel 200 főt befogadni képes nézőtér is.

Az avatóünnepségen Hortobágyi T. Cirill kiemelte: a mostani imádság azt közvetíti, hogy leljék örömüket a diákok a nekik épült új tornacsarnokban, testük és lelkük javát szolgálja az, személyiségük formálódjon, fejlődjön az itt töltött idő alatt. Hardi Titusz, a Szent Benedek Iskola főigazgatója elmondta: az intézmény életében ez az elmúlt évtizedek legjelentősebb fejlesztése, amely nagyszerű példája annak, hogy összefogással mire képes egy közösség. A fiatalokat arra buzdította, hogy használják szeretettel és minél többet az elkészült létesítményt, remélve azt, hogy az elődökhöz hasonlóan sok élsportoló is kikerül majd az intézményből. Végül a „Hajrá Szent Benedek! Hajrá PG!" buzdítással fejezte be beszédét. Rokolya Csaba, a kiskunfélegyházi tagintézmény igazgatója emlékeztetett rá, hogy iskolájuk mindenkor kiemelt figyelmet szentelt a sportnak. Az iskola diákja volt például Zsivótzky Gyula, az 1968-as mexikóvárosi olimpia kalapácsvető bajnoka.

A város, az iskola, a helyi vállalkozók és az ezeréves Pannonhalmi Főapátság együttműködésének köszönhető, hogy elkészülhetett az új sportlétesítmény. A beruházás hetven százalékát a Magyar Kosárlabdázók Országos Szövetsége által jóváhagyott sportfejlesztési program keretéből finanszírozták, a fennmaradó összeget a Pannonhalmi Főapátság önerejéből fedezte, amit Kiskunfélegyháza városa 68 millió forinttal egészített ki.

Az átadó ünnepségen az iskola diákjai egy, a Karinthy Frigyes „Tanár úr kérem" művének alapján készült, tornaórán játszódó jelenetet mutattak be. Zárásként pedig egy gimnasztikai bemutatóval vették birtokba a csarnokot a diákok. Az intézményben 520 diák tanul, akik közül 138 fő kollégista.

Kormos Gyula

#egyetekrendesen

Újabb taggal bővül a Főapátsághoz köthető latin nevek tára. Prior, Infusio, Favum, Dulcis, Viator, Pausa – mindegyik valamilyen, az apátsági gasztronómiához köthető terméket vagy helyet takar. Hozzájuk csatlakozik most a változó idők szavához igazodva és egy hashtaggal (#) bővítve az OMNIBUS. Ami csak részben közlekedési eszköz, nagyrészt valami egészen más.

A Főapátság régóta érlelt elképzelése, hogy a kiránduló- és zarándokcsoportok számára elérhető legyen egy könnyedebb hangvételű, de a minőséget továbbra is elsődleges szempontként maga előtt tartó bisztró. Egy olyan színvonalas, családias vendéglátóhely, amely harmonikusan illeszkedik a főapátság gasztronómiai vonalába. Egyéves tervezés után a „keresztségben" az OMNIBUS #egyetekrendesen nevet kapó apátsági gyorsétkezde a Levendulanapokon kezdte meg szolgálatát.

Pannonhal
2018. /11. évfolyam /2–3. szám

Életünk

A nevén túl több különlegességet is kínál az új hely. Egyrészt rögtön két részből áll. Az egyik a ma közkedvelt food truckokhoz hasonló guruló, utazó egység, ahol gyorsan elkészíthető ételeket fogyaszthatunk. Rendszerint a Tricollis Látogatóközpont előtt, a Viator Étterem mellett-alatt találkozhatunk vele. Az egység másik fele maga az üzlethelyiség, amely szintén OMNIBUS néven fut, és ennek előterében, egészen pontosan a teraszán tanyázik a szépen felmatricázott food-truck. És hogy honnan ered az újabb furcsa, de jól megjegyezhető név? Nos, van egy latin mondás, amely így hangzik: „Ex aequo da omnibus", azaz „mindenkinek egyformán adj". Amit értelmezhetünk úgy is, hogy „légy igazságos". Az apátsági étteremben étkezni ugyanis hosszadalmasabb és költségesebb, mint akár pólóban, strandpapucsban beugrani egy büfébe.

És hogy mit kínál az új egység? A kínálatért itt is Gyurik Gábor felel, és egyszerűbb, de minőségi fogásokat, szendvicseket ígér: klasszikus marhaburger, sertéshúsos ciabatta, kecskesajt-burger, főtt-sült kukorica. A főapátság gasztronómiai kínálata tehát a Kosaras-dombi parkolóban az OMNIBUS bisztrójellegű konyhájával és food-truckjával gazdagodott, hogy minden látogató a legjobbat kaphassa.

Kormos Gyula

Hősök nyomában

Iskolánkból immár második alkalommal mentek tanulmányi kirándulásra a Doberdó-fennsík és az Isonzó-völgy első világháborús emlékhelyeinek felkeresésére. A Nagy Háború kitörésének, illetve lezárásának centenáriuma volt ezúttal az indító ötlet. A hosszas előkészület egy tartalmas, olykor fárasztó, de ismeretekben gazdag, életre szóló tapasztalatokat hozó kirándulást eredményezett. A Julia-Alpokban töltött első nap olyan természeti látványossággal bűvölte el az osztálynyi csapatot, hogy már-már szégyelltük magunkat az extra ajándékok miatt, amelyeket a teremtett világ e szelete nyújtott nekünk. A türkizkék folyók, a 3000 méteres hegycsúcsok övezte, hajtűkanyarokkal, tavakkal, forrásokkal, virágos mezőkkel, alpesi falvakkal tűzdelt utunk igazi bónusz volt.

Nyolc első világháborús emlékhelyet, valamint más korok emlékeit és érdekességeket, nevezetességeket kerestünk fel. Nem maradhatott ki a meglátogatott helyek sorából Sveta Gora (Szlovénia Szent Hegye), Aquileia és Velence (San Giorgio Maggiore bencés monostor) sem. Közvetlen az Adria felett, 70 méter magasan elhelyezkedő szálláshelyünk pedig a szabadidő hasznos eltöltését segítette. A fiúk a tengerben is megmártóztak, ami május elején igazi hőstettnek számít.

Minden emlékhelyen az osztály diákjai saját összeállítású megemlékezést tartottak. Első nap Javorcán (Szlovénia) a Megemlékezés Szentlélek Templomában imádkoztunk a hősökért. A Konrád atya által összeállított ima közben Bánk testvér osztotta meg velünk gondolatait: *Kedves Fiúk! A Tizenkét pokol – a Nagy Háború isonzói csatái című filmben, amit az ide vezető úton, a buszon láttunk, megragadott egy mondat. Amikor a fiatal katona először ölt embert, és az őrmester szemébe nézett, akkor sok mindent látott felettesének tekintetében. Az utolsó gondolata az volt – biztos emlékeztek rá –, hogy „olyan megbocsátó volt, mint az Isten".*

Ebben a most imádkozott 102. zsoltárban is van egy sor, ami mintha csak ugyanezt mondaná, holott több ezer évvel korábban keletkezett. „Amint az apa megkönyörül fiain, úgy könyörül az Úr azokon, akik félik Őt." Úgy érzem, hogy ez a zsoltár – más soraiban is – nagyon illik ehhez a helyhez, ahol nagyon sokan haltak meg. Ezekre a sorokra gondolok: „Tudja ő, hogy mik vagyunk, emlékezik rá, hogy porból lettünk. Akár a fűszál, olyanok az ember napjai, virul, mint a mező virága, ráfú a szél és már nincsen többé. Elfeledi a hely is, ahol állott."

Sok embernek a napjai múltak el itt, mint a fűszál, és ezt a templomot is azért emelték, hogy ne felejtse el a hely azokat az embereket, akik helyt álltak itt egykor.

Mi pedig vigyük ezeknek az embereknek, honfitársainknak és más nemzetbelieknek a szenvedését a könyörülő Isten elé! Ugyanakkor adjunk hálát, hogy száz évvel később úgy tudunk emlékezni, hogy nincsen harag a szívünkben, úgy tudjuk egymás országát és hazáját meglátogatni, hogy nem kell a haraggal és az ellenszenvvel küzdenünk.

Kérjük Istentől azt a kegyelmet, hogy ne az ellenségeskedésnek, hanem a békének és a kiengesztelődésnek az építői lehessünk.

Siska Gábor Krizosztom prefektus

Hic fuit

Interjú Kovács Péterrel

Ha jól látom életed fő sodrát, a következő területeken tevékenykedsz aktívan: pszichológiai vezetés az onkológiai ellátás során, egyéni pszichoterápia, tudományos tevékenység, Bencés Diákszövetség, Alumni... Milyen szerepet tölt be az onkológia területén a pszichológia?

A szomatikus gyógyászat kihívásaihoz már a nagyon korai időktől kezdve elkezdett társulni a betegekre háruló terhek lélektani vonatkozásaival foglalkozó pszichológiai, pszichoszociális szemléletmód. A betegeket mindig társas, társadalmi, egyéni, fizikai és lelki teljességükben, egységében kell látnunk és gyógyítani. Senki sem ragadható ki környezetéből: rá is hatással van környezete és ő is hatással van szűk, de tágabb közegére egyaránt. Az onkológiai betegségek különösen nagy pszichés terhet, traumát jelentenek egy ember, de akár egy egész család vagy közösség életében, élettörténetében. Fontos, hogy a klasszikus medikális gyógyászat legkorszerűbb szemlélete kiegészül a lélektani vonatkozások tanulmányozásával, azok gondozásának fontosságával. A teljes embert gyógyítjuk, és nem a betegségét. Azt gondolom, hogy a legkorszerűbb onkológiai kezelések kapcsán sokkal inkább már az a kérdés, hogy miképpen tudjuk támogatni a beteget abban, hogy minél hamarabb visszailleszkedhessen családi és társadalmi szerepeibe, és ismét aktív részese és alakítója legyen saját életének. Ez nem a régi, betegség előtti időszak teljes helyreállítását, renoválását jelenti, hanem egy új, átértékelést követő kezdetet jelöl: mit kezdek az életemmel ezen események után. Nem lehet meg nem történtté tenni a betegséget, sem a gyógyulási folyamat viszontagságait, ugyanakkor nem szabad, hogy csak ezek a negatív élmények álljanak a figyelmi fókuszban a mindennapok során. Az egyéni egyensúly megtalálásában segíthet a pszichológia: a progresszív alkalmazkodás egyéni lehetőségeit segítheti megtalálni.

Az egyéni terápia során kikkel/milyen esetekkel foglalkozol?

A kórházi munka is alapvetően egyéni terápiás ülésekből áll számomra. Praxisomban a neurotikus szintű pszichiátriai-pszichológiai problémák kezelésével foglalkozom: életvezetési és/vagy párkapcsolati nehézségek, szorongások, elakadások, különböző traumák következményeiként előálló pszichés panaszok. Hiszem azt, hogy a saját értékrendje mentén az ember képes megoldani problémáit. A pszichológus nem megoldja mások helyett a problémákat, hanem abban segít, hogy a személy a saját megoldásait találja meg életének elakadásaiban. Ha praktikusan szeretném megfogalmazni: a pszichológus segít időt spórolni, hiszen egy probléma feldolgozása segítség nélkül több évig is eltarthat, pszichoterápiás munkával azonban lényegesen rövidebb idő alatt lehet megoldást találni az önismeretet elmélyítése által. A legtöbb embernek az élete során lesznek, alakulnak problémái, nehézségei. Az is előfordulhat azonban, hogy például a munkahelyi nehézségek, a családi problémák és az egyéni élet más területein egyszerre adódnak kihívások. Ami ilyenkor valójában problémát jelent, az a tartósan fennálló, permanens stressz: mind lelki, mind fizikális értelemben. Ezt kell tudni megoldani, ebből kell tudni kizökkenni.

A munkád mellett oktatói és kutatási tevékenységed figyelemreméltó. Milyen területre fókuszál a kutatási tevékenységed?

Kutatási tevékenységemet az Országos Onkológiai Intézet Onkodermatológiai Osztályán Liszkay Gabriella professzor asszony támogatásával végezhettem és végzem: melanomás betegek immunterápiáinak pszichológiai aspektusaival foglalkoztam, azaz például, hogy milyen hosszú távú hatásaik lehetnek pszichés következmények tekintetében az ilyen típusú kezeléseknek. Az észlelt életminőségben a pszichológiai szempontok az elhúzódó orvosi kezelések mellett hatványozottan szerepet játszanak, ami lényeges az életvitel és a kezelési protokollok betartása, tehát a compliance szempontjából. Azoknál a betegeknél, akiknél magas színvonalú észlelt társas támogatást mértünk, lényegesen kisebb valószínűséggel alakultak ki pszichológiai problémák, depresszió. A közösség tehát protektív erőt jelent! Engedd meg, hogy megemlítsem és hogy büszke lehessek rá: kutatási és kórházi munkám elismeréseként Kásler Miklós professzor úr, az Országos Onkológiai Intézet főigazgatója, most már EMMI-miniszter, 2017-ben Junior

Hic fuit

Ph'05

Prima díjra jelölt, amit független bizottsági döntés alapján el is nyerhettem Magyar Tudomány kategóriában. Egy kutatás azonban sosem egyszemélyes vállalkozás: sok kollégám, orvosok, pszichológusok, biológusok, gyógyszerészek, nővérek működtek közre abban, hogy a fenti eredmények és az elismerés megszülethessenek. Hála érte!

E helyütt is szívből gratulálok! Az aktivitásod nemcsak a szakmai tevékenységedre, hanem a közösségi életedre is jellemző. Sokrétű teendőid mellett milyen feladatokat tudsz vállalni a Diákszövetség életében?

Jelenleg a Diákszövetség elnökségének tagja vagyok. A Diákszövetség számomra családi hagyomány: édesapám, nagybátyám (ők Cirill főapát úrral érettségiztek Pannonhalmán), unokatestvéreim, testvérem egyaránt bencés diákok voltak: tagjai a Diákszövetségnek. Emlékszem arra, hogy rendszeresen érkezett a BDSZ Hírlevél otthonra.

A Diákszövetség korábbi elnöke, Bischof Péter szintén nemesnádudvari születésű, de sokan mások is vannak még onnan. Nem csupán az iskolaválasztás volt egyértelmű az általános iskolát követően, hanem a gimnáziumot követően a közösségben maradás is evidens volt számomra. Egyfajta szövetként létezik ez: nevezhető bencés maffiának, a bencés öregdiákok közösségi mátrixának stb. A lényeg, hogy van és létezik.

Egyetem alatt éppen az egyik Hírlevélben láttam Bischof Péter felhívását: lehetett jelentkezni szerkesztőnek az újsághoz. Nekem ez így indult: szerkesztő lettem. Könyves Tóth Kálmán bácsit már nem ismertem sajnos, Scherer Norberttel viszont sokat konzultáltam. Péternél is többször voltam Veszprémben a tördelések idején. A Hírlevél-készítés aztán rendszeressé vált, olajozottan működött és működik a szükséges segítségekkel. Emellé jöttek be más elfoglaltságok is: szervezői és szerkesztői feladatok egyaránt. Örömmel vállaltam őket, vettem és veszek részt bennük. Ekkoriban az elnökségi üléseken rendszerint a jegyzőkönyveket vezettem. A mostani elnökségi szerepvállalásra Kukorelli István és Deli Gergely kértek fel. Szívesen csatlakoztam hozzájuk: kézenfekvő volt, hiszen eleve sok diákszövetségi tevékenységben volt szerepem.

És az Alumni?

Az Alumni elnökségi testületébe a generációs elosztás szerint a kettőezres generáció képviseletének kapcsán, illetve a BDSZ-ben vállalt feladataimból következő jelenlétem miatt kért fel Várszegi Asztrik főapát úr és Barcza István igazgatóhelyettes úr. Látom a szervezetben a fantáziát és az erőt. Fontosnak tartom a létezését, és a folytonos aktivitás garanciáját látom benne. Az Alumni egy olyan szervezet a Diákszövetség ernyője alatt, amely ismerhető létszámú tagsággal számolhat: limitált közösség. Pontosan tudható, hogy mennyi Pannonhalmán végzett diák van – a társak összegyűjtése keresztényi küldetés is. Az Alumni egyben modern közösség is: weblapján saját profilt formálhat a felhasználó diáktárs – egyszerűbb az osztályközösség nyilvántartása, de az információk is instant módon elérhetőek a regisztrációt követően. Fontos, hogy terjesszük ezt a lehetőséget saját közösségünkben, és buzdítsuk egymást a csatlakozásra.

Aktivitását tekintve: a Diákszövetség Nótahajót (Alföldi András, Kovács Balázs, Szabó Tibor Zsombor), Sportnapot (Kiss Balázs) és Mária-zarándoklatot (Jobbágy Lajos) szervez, az Alumni a Budapesti Jótékonysági Bencés Bálok hagyományát folytatja, amely nagyságrendileg nagyobb szervezési feladatokat is jelent. Az újkori bencés bálok szervezését elkezdő generációtól a mostani szervezőcsapat vette át a szépen megmunkált stafétát: Barcza István, Deák Péter, Szabó Tibor Zsombor, Alföldi András, Tóth Márton, Csiba Ferenc, Tóth Donát, Czémán Zsófia és jómagam. A 2018-as, XII. bál rekordbevétellel járulhatott hozzá a hátrányos helyzetből induló leendő diákok iskoláztatási költségeinek fedezéséhez. Köszönet a jótékonyságért diáktársainknak, családtagjaiknak, szülőknek, vendégeinknek, akik rendszeresen eljönnek a bálba, és amellett, hogy fenntartják és táplálják saját közösségi mátrixukat, a jótékonysági szellemiségéhez is hozzájárulnak.

Mit üzennél a fiatalabb diáktársaknak? Miben látod a bencés diáktársak közösségének fő küldetését?

A közösségi szerepvállalásra mindenkit buzdítok. Elképzelhető, hogy közvetlenül a gimnáziumi évek után kevéssé van igény éppen a bencés közösség fenntartására, hiszen olyankor mindenki egyetemi, főiskolai vagy éppen munkahelyi közösségeivel, később pedig a családalapítással foglalatoskodik.

A bencés diákközösségek fennmaradásához nem szükséges az állandó aktivitás. A jelenlét jelzése a fontos. A közösség számára tehát az, hogy lehessen tudni a diáktársról, hogy olykor-olykor bejelentkezik, jelzi jelenlétét, a diáktárs számára pedig az lehet iránymutató, hogy bizton háta mögött tudhatja ezt a közösségi hálót és annak szervezeteit, amelyek mindig befogadják őt.

Sok minden kimaradt most, de ennyi fért a karakterszámba. Köszönjük!

Köszönöm a lehetőséget. Laudetur Jesus Christus!

az interjút Szabó Tibor Zsombor (Ph'06) készítette

Világot lát(t)unk

Erasmus+2018

„One's destination is never a place, but a new way of seeing things" – írta Henry Miller, aki manhattani származása ellenére hosszú időt töltött New Yorkon kívül. Nemcsak Amerikában, hanem Párizsban, Görögországban, és ismertté váltak utazásairól szóló könyvei is.

Utazásaink során mi sem csupán célpontokat kerestünk, hanem hangulatokat. Folytatva a 2016-os Erasmus+ Mobilitás európai uniós pályázati programunkat 2017 nyarán újabb külföldi tanártovábbképző tanfolyamokra indult hét munkatársunk négy európai nagyvárosba Oslótól Dubrovnikig. A program sikerét mutatja, hogy 2018-ban további 14-en vették nyakukba Európát, és a tanév során is iskolai látogatásra mennek hatan Dániába és Spanyolországba.

A projekt résztvevői a mobilitások révén egy-, illetve kéthetes módszertani és nyelvi továbbképzéseken vettek részt az Egyesült Királyságban (Canterbury, Cheltenham, Brighton, Oxford, Norwich), a görögországi Nafplióban, a spanyol Granadában, Nizzában, Barcelonában, Koppenhágában, illetve Berlinben.

A továbbképzések tematikája illeszkedett gimnáziumunk pedagógiai és oktatói programjába. A kurzusokat is ennek megfelelően választottuk ki: irodalmi és művészeti fejlesztés, idegen nyelvi módszertani képzés, projekt alapú oktatás, modern eszközök használata a tanórán, tanulók irányítása és a tanulási környezet megszervezése, coaching a nyelvoktatásban, illetve hatékony kommunikáció.

A projekt hosszú távú célja a gimnázium európai dimenziójának erősítése, amit a projektcsapat a képzéseken elsajátított szakmai tudás, készségek, kulturális és országismereti tapasztalatok birtokában, azok továbbadásával kíván elérni. A partnerintézményekben töltött nemzetközi tapasztalatszerzésről visszatérve beszámoltunk a képzésen tanultakról és a nyugat-európai oktatási trendekről.

„One doesn't come to Italy for niceness," was the retort; „one comes for life. Buon giorno! Buon giorno!" – E. M. Forster, A Room with a View.

Szemezgetünk a színes beszámolókból.

Boros Noémi, Nizza, Francia módszertan

„Amellett, hogy tartalmas órákat töltöttünk az iskolában, jutott idő arra is, hogy kiránduljunk. A hétvégén montenegrói kolleganőmmel elutaztunk Antibesba, megnézhettük a Picasso Múzeumot, órákon át bolyongtunk az óváros kanyargós utcáiban, de jutott idő arra is, hogy megpihenjünk egy-egy pohár rozé mellett, együnk egy nizzai salátát, nézelődjünk a régiségpiacon vagy betérjünk egy kizárólag képregényekkel kereskedő antikváriumba. Hétköznap délutánokon is szerveztünk közös programot, könyvesboltokban nézelődtünk, és szereztünk be „kincseket", lementünk a partra fürödni, bolyongtunk együtt-külön a Matisse és Chagall Múzeumokban, vagy éppen csatlakoztunk a helyiekhez, akik kora esténként benépesítették az éttermeket, bárokat, hogy barátokkal, kollégákkal fogyasszák el a vacsora előtti aperitifjüket."

Gloria Bellesi, Norwich, Dráma

„The course was very inspiring for me, we have got new ideas and developed our skills: I improved my English knowledge, of course, and, about job-related skills, I learnt new games, understood how to use screenplays and dramatize literature, or how to involve culture in my teaching. For example, at the very end of my experience we were asked to plan a class in groups according to our interests, in order to apply our new knowledge, which I think was very useful, by the way, since we had the chance to put it in practise. During this experience, we decided to explore the potatoes famine in Ireland. It was very interesting how drama activities could combine listening, vocabulary, sense of initiative, social skills and also cultural issues."

Csertán Judit, Canterbury, Angol nyelvtanfolyam

„A nyelviskola délután négytől és este nyolckor is ajánlott fel különböző programokat: módszertannal kapcsolatos tudnivalókat, országismereti előadásokat, de volt lehetőség rész venni egy izgalmas jógaórán és egy vidám skót esten is.

A Pilgrims szervezésében részt vehettünk

Világot lát(t)unk

egy idegenvezetésen Canterburyben, melyet egy, a városban élő, a város minden apró zegzugát alaposan ismerő történelemtanárnő vezetett, illetve eveztünk (punting) a városon átfolyó Stour folyócskán. Többször ellátogattunk a katedrálisban tartott Evensongra, megnéztük az ősi St. Augustine's Abbey romjait és a St. Martin's Churchöt. Ez utóbbi Anglia legrégebb óta folyamatosan működő plébániája. Egy-egy délután lehetőség nyílott valamely közelebbi angol városka megtekintésére, így látogattunk el a középkorias Chilhambe, a tengerparti Whitstable és Broadstairs városába, hétvégén pedig Doverba, Anglia legnagyobb kiterjedésű várához és az ún. fehér sziklákhoz."

Komálovics Zoltán, Barcelona, Művészet az órán

„Délután és esténként módunk volt bekapcsolódni a város nyüzsgő életébe. Barcelona igazi turistaparadicsom. Minden esemény folyamatosan, szinte megállás nélkül zajlik: a kávéházak teraszán már ébredés után fecsegő vendégek élvezik a korai napsütést, a Ramblán reggeltől estig áramlik a tömeg, a Sagrada Familia belső tere reggeli és alkonyi fényben egyaránt varázslatos atmoszférát nyújt az érdeklődők számára. A kikötői bizsuárusok szinte alvás nélkül tukmálják az áruikat a sétálókra. A Miro Galéria csodálatos képei mindig megnyugtatják és elmélyülésre késztetik a látogatókat. A várost szinte teljesen átkaroló homokos, elég zsúfolt strand éjszaka sem nyugszik, gyakran láttunk vidám éjféli fürdőzőcsoportokat a vízben. A város és Gaudi építészete lenyűgözött, ahogy mindenkit rabul ejt, aki szereti az organikus építészetet. Barcelona nagyon élhető, remek a közlekedése, kitűnő az elhelyezkedése, bárki bármikor találhat kedvére elfoglaltságot. A város hangulata elragadó, mintha Barcelonába gyűjtötték volna össze a világ összes boldog emberét. Mindenki mosolygott, vidám volt a borozók teraszán éppúgy, mint a zsúfolt metrókon."

Szabó Márton OSB, Nafplio, Tanórai managment és módszertani megoldások

„A tavalyi erasmusos tapasztalatok és szerzett tudás inspirációjaként az idén is belevágtam. Úgy érzem, hogy módszerekben gazdagodtam és módszertani modellek ismeretével lettem naprakészebb az ott töltött egy hét után.

A képzés Nafplióban, az első Görög Köztársaság egykori fővárosában volt. A csoportban tizenketten voltunk, finnek, spanyolok, portugálok, bolgárok, Izlandról és Ciprusról.

A képzés témája a tanórai módszertan, az elméleti és gyakorlati tudásanyag-átadás lehetőségeinek variabilitása, a korosztályi sajátosságok figyelembevétele a tanóra összeállításában, alternatív eszközök előnyei és hátrányai. […] Az elméleti egységek után párban és csoportban dolgoztuk fel a saját tapasztalatunkat, pedagógiai munkánk tapasztalatát összehasonlítva az újonnan hallottakkal, keresve annak megoldását és lehetőségét, hogy a saját iskolámban és diákjaimnál tudom-e, merem-e hasznosítani és alkalmazható modellnek képzelem-e az újonnan megismert módszereket. A témák felvezetése a kurrens európai és tengerentúli módszerek és kísérletezések, valamint elméleti alapok ismertetésével indult, majd a megvalósíthatóság és a saját egyéni lehetőségeink feltérképezéséig futott ki."

Barcza István, Berlin, Projektalapú tanítás

„[…] nagy várakozás van bennünk. Vannak köztünk fiatalabbak és tapasztaltabbak egyaránt, de ugyanazt kérdezzük. Mondhatom, hogy megnyugtató volt látnom, hogy ők is, nyugaton, ugyanott tapogatóznak, ahol én. Hogyan indítsunk egy projektet, mi a célja, kinek szól, hány éveseknek, hány állomása van, milyen hosszú, hogyan kell az időt beosztani, timingolni, melyik tantárgyból lehet, van-e olyan, amiből nem lehet. Építünk spagettiből, spárgából minél magasabb tornyot, vándorolunk csoporttagként csoportról csoportra, hogy adott kérdéshez új szempontokat adjunk, átvesszük a projekttervezés kilenc lépését. Mégis mintha nehezen mélyülne, nem tudnánk aprópénzre váltani. Nem látnánk rá.

Pedig úgy kezdtem, hogy felmentem a Reichstag kupolájába. Előre kell regisztrálni, ingyen van, időre kell érkezni, átvilágítanak. Bámulatos nagyvonalúság, első nap levesz a lábamról. Audio guide-ot is kap mindenki. Spirálban kell felmenni az üvegkupola alatt. Ha azt mondja a hang, hogy állj meg, és nézz a messzeségbe, akkor megteszem. Azután tovább beszél hozzám a hang: kicsit balra a toronytól ez meg az, meg a Filharmónia épülete és a zászló színei, piros-arany (!)-fekete, amik ezt meg azt jelentik. Ott meg a Spree fölé épített vadonatúj pályaudvar, és a Bundestag lyukas épületszárnyai. Szépen rálátok a városra, milyen Berlin fölülről. Az álom valóra vált."

Világot lát(t)unk

Forró napok Rómában

Nagy izgalommal, komoly előkészület után, főapáti áldással indultunk az Örök Városba, hogy a Területi Apátságot képviseljük a Nemzetközi Ministráns Szövetség római találkozóján, és találkozzunk Ferenc pápával. Negyvennégyen, a pannonhalmi gimnázium és egyházmegye ministránsai és kísérőik, két és fél nap alatt jutottunk el Rómába. Eközben megnéztük Treviso és Velence nevezetességeit is. Többen Torcello szigetére is ellátogattak, ahol a VII. században épült, ókeresztény jegyeket magán viselő, gyönyörű és hatalmas mozaikokkal díszített bazilikát néztük meg. Közben a csapat másik fele a Dózse-palota értékeit csodálhatta meg. Rómában a történelmi emlékek mérhetetlen gazdagsága mellett kb. 40 °C-fok és több tízezer ministráns zarándok fogadott bennünket. Ennek következtében fesztiválhangulat lett úrra az egész városon. A különböző nemzetek próbálták megmutatni magukat, ami a találkozó napján igazi fiatalos jelleget adott a legkisebb állam legnagyobb terének. A pápa érkezése és a találkozás Őszentségével a rockkoncertek hangulatát hozta. Tapintható volt, hogy egy célért, egy lelkülettel vagyunk jelen a Szent Péter téren, ahol július 31-én, kedden kora este került sor a XII. Nemzetközi Ministráns Zarándoklat központi eseményére. 18 országból gyűlt össze 60 ezer ministráns, hogy hangosan hirdesse a számunkra a Regulából is jól ismert jelmondattá vált zsoltárrészletet: *„Keresd a békét, és járj a nyomában!"*

Nem csak a hangulat volt felhőtlen. Bőven, közvetlenül, mérték nélkül kaptuk a Nap hevét. A városi lánglovagok tűzoltófecskendőkkel locsolták a zarándokokat. E szolgáltatást mindenki igénybe vette. Folyamatos volt az ikervízsugár a zsúfolásig megtelt téren. A Boldog VI. Pál által építtetett két szökőkút is nagy szolgálatot tett. Nekünk, magyaroknak különösen sokat jelentett, hogy Pindroch Csaba színművész a pulpitusról végig magyarul moderálta az eseményt. Azt érezhettük, hogy a szervezőknek kiemelten fontos az 1700 magyar fiatal jelenléte. Életre szóló élménnyekkel, bár a hömpölygő tömeg miatt nehezen, intettünk búcsút a Vatikánnak, majd másnap hajnalban többen visszatértünk a legnagyobb keresztény templomba.

A célesemény előtt és után időt szakítottunk rá, hogy a Szent Péter-bazilika mellett megnézzük a Colosseumot, majd pedig a Szent Péter feltételezett sírját is tartalmazó katakombát, a Vatikáni Múzeumot és a Forum Romanumot. Önszerveződő csoportok alakultak, akik a Trevi-kutat, a Spanyol-lépcsőt, a Pantheont és a falakon kívüli Szent Pál-bazilikát is célba vették. Ugyanakkor a tengerparti fürdőzés sem maradhatott ki. Az út során az Adriai- és a Tirrén-tenger hullámai is segítették felfrissülésünket. Szállásunk a Foresteria del Monastero di San Gregorio al Celióban, a Monastero di Sant'Antonióban, illetve a subiacói kongregáció római központjában volt. A zarándokút megvalósítását a Főapátság és a Gimnázium jelentős hozzájárulása tette lehetővé.

Nem csak a természetes hőmérséklettel kellett megküzdenünk. Az autóbusz elromlott légkondicionáló berendezése valódi szaunajárattá változtatta utazásunkat, ugyanakkor a jéghideg merülőmedencére, de leginkább a busztársaság segítségére öt napig hiába vártunk. Szerencsés hazaérkezésünket a milánói főkonzul segítsége tette lehetővé. Nehéz helyzetbe jutott csoportunknak Sagrado (Olaszország) település nyújtott segítő kezet, de a felajánlott szállást – köszönetünk mellett – nem tudtuk igénybe venni.

A csoport vezetői Bánk testvér irányítása mellett Szűcsné Villányi Rita tanárnő, Arnold atya és e cikk szerzője voltak.

Siska Gábor Krizosztom

Pannonhalma, Isten véled!

XII.A.
Osztályfőnök: Szalai Zsolt
Prefektus: Lesták András

Bángi-Magyar Ignác
Barth Zsigmond
Berzi András
Buday Balázs
Csanaki Ábel
Csehi Ágoston István
Ferenczy Péter
Fogarasi Áron Zoltán
Gubányi Ferenc
Hainzl Tobias
Híves Levente János
Járfás Ádám
Káplár Máté Miklós
Kátai Bence
Király Domonkos
Kiss Péter Gábor
Komlóssy Dániel
Láng Ágoston Rudolf
Lázár György
Lendvai Mihály
Marsó Máté
Nagy Richárd
Réti Rafael
Sándor Hunor
Soós Bence Tibor
Soós Gergely Miklós
Szabó András Imre
Szabó Bence Zoltán
Szabó Jakab
Szalai Dániel
Tringer András
Urbanics Tamás

Szükségben egység,
kételkedésben szabadság,
de mindenben szeretet.
Szent Ágoston

XII.B.
Osztályfőnök: Juhász-Laczik Albin OSB
Prefektus: Pogány Péter

Aubeck Olivér Tamás
Bagó Márton Benedek
Balassa Máté Márk
Beller Barnabás
Benkó Péter
Csiktusnádi-Kiss Kolos
Ernyey Dániel
Gáspár Péter Gáspár
Gucsik Bence Arnold
Kandikó Levente
Knáb András Benedek
Koncz Gergely
László Barnabás
Mihálykó Kristóf
Nádudvary Csongor Tamás
Németh Ambrus
Németh Gellért
Pados Benjamin János
Pál Zsigmond
Peczkó Márk
Rezi Bence
Rózsás Norbert
Sárvári Márk
Schüller Márton Imre
Selymes Csanád Bendegúz
Sepsei Benedek
Szabó Barnabás
Takács Attila
Tibold Gergő
Tóta Vince
Tóth Márton
Tóth Máté
Török Lőrinc
Török Tamás Vendel
Turai Botond
Varga B. Tamás

Húnyt szemmel bérceken futunk
s mindig csodára vágy szívünk:
a legjobb, amit nem tudunk
a legszebb, amit nem hiszünk.
Babits Mihály

Alumni

Tölts néhány percet az Alumnival!

Alumni-kosárkupa

Tizenöt csapat jelentkezett az immár ötödik Alumni-kosárkupára. Nem tudok elfogulatlanul írni a rendezvényről: nekem ez a kedvencem. Nincs semmi tétje – bár évfolyamcsapatunk most először kupagyőztes lett –, nem számít, ki nyeri, ki hányadik. Mozgunk, futunk, passzolunk, néha biztos durvák vagyunk, sőt, még a bíróval is tudunk elégedetlenkedni. De mégis fesztelen telik az idő, izzadtan, beszélgetve várjuk a következő meccset. Már maga a csapat összeszedése a készület része. Elérni mindenkit, hogy ki legyen a csapat.

Íme, az idei eredmények:

- Senior-csoport: 1. 1987AB; 2. 1986AB; 3. Komáromi Bencések; 4. 1980AB
- Major-csoport: 1. 1990A; 2. 1996AB; 3. 1999AB; 4. 1994B; 5. 1993AB; 6. 1995B
- Junior-csoport: 1. 2002AB; 2. 2006AB; 3. 2014/17; 4. 2018AB; 5. 2016AB

A jövő évi dátum: 2019. október. 5. Már most írjátok be a naptárba!

Barcza István titkár

Átvilágítás

Öregdiákunk, Mihalik Szabolcs (2002A) keresett meg bennünket, hogy tanácsadó cégével, a Boston Consulting Grouppal „pro bono" (azaz térítésmentesen) segítene felmérni az Alumnit. Arra kerestük a választ, hogy miben fejlődhetne, miben működhetne jobban és hatékonyabban, milyen igények, elvárások élnek a tagságban az Alumnival kapcsolatban. Hathetes folyamatban gondolkodnak, elképesztő tempót diktálnak, egy hét alatt rengeteg dolog történt. Online kérdőívet állítottak össze, másfél hetes kitöltési határidőre, amelyet gyorsan ki is küldtünk az Alumni-listára. Interjúkat készítettek korosztályonként egy-egy taggal, nagyjából reprezentatív eredményekkel, összesen tizenegy fővel. Nemzetközi példákat vetnek össze velünk. Például a Wesminster School (USA) – egy hozzánk hasonló boarding school – Alumni-vezetőjével is készítenek egy interjút az ottani tapasztalatokról. Egyszóval elég nagy spektrumon mérik fel a lehetőségeinket. Nagyon várjuk a folytatást, hogy mi jöhet ki belőlünk. Mire a kezetekbe kerül a lap, lehet, hogy már be is számoltunk az eredményről.

Bencés Bál

2019. február 16-án, szombaton lesz az idei Bencés Bál a Groupama Aréna Rendezvénytermében. Jótékonysági célunk a pannonhalmi gimnáziumi konyha támogatása. A rendi fővédnök: Hortobágyi T. Cirill főapát, a világi fővédnök Ruprecht László a SVÉT (Stílusos Vidéki Éttermiség) elnöke lesz. A háziasszony pedig Borbás Mária műsorvezető lesz. Belépő: 13 000 Ft.

Idén szeretnénk a fiatalokat is bátorítani a részvételre, emiatt a jelenlegi, illetve a 2014-ben vagy azután végzett diákjainknak és egy vendégüknek 10 000 Ft-os kedvezményes jegyet biztosítunk. Aki pedig teheti, adhat persze többet is a belépőért.

A tavalyi lámasál sikerén felbuzdulva idén már tervezett aukció is lesz. Várjuk támogatásotokat, ötleteiteket – akár a tombolára konkrét, kézzelfogható, akár az árverésre felkínált, inkább eszmei értéket képviselő tárgyaitokat. A bálban terveink szerint a közétkeztetés lesz a középpontban, nem a gasztronómiai fősodor. Azon lesz a hangsúly, hogy mit, hol és hogyan eszik egy mai bencés diák. Az ételekről, az infrastruktúráról és az étkezési kultúráról szeretnénk szólni. Bemutatjuk a gasztroszakkört és a konyha belső világát is. Talán nemcsak azokról a „legendás" pannonhalmi étkekről emlékezünk meg, amelyek azóta eltűntek az étlapról – Modeszt-paszta, bújj-bújj, vörösiszap –, hanem megpróbáljuk megmutatni az új, sőt a jövőbeli fogásokat is. Aztán meg táncolunk, ameddig bírunk.

Opaci gólyák

IX.B.
Osztályfőnök-prefektus: Schilde René
prefektus: Lesták András
osztálybencés: Juhász-Laczik Albin

1. Balogh Áron, Nagykanizsa
2. Barcza Mátyás, Pannonhalma
3. Bárdosy Bercel, Mány
4. Bencze Botond Ágoston, Esztergom
5. Bodó Dániel István, Budapest
6. Buzsi Tamás Ákos, Budapest
7. de Kiss de Nemesker Miklós, Budapest
8. Édl Román, Vác
9. Garajszki Bálint, Dabas
10. Gyenese András, Szombathely
11. Hamar János, Szombathely
12. Hántai Mátyás, Budapest
13. Hettyey Botond Benedek, Nagykovácsi
14. Hodász Dániel István, Budapest
15. Jórász Vilmos, Nagymaros
16. Knáb József Márton, Budapest
17. Kollárovics Ákos Miklós, Kaposvár
18. Kőhegyi András, Herend
19. Marton Zsolt, Kőszeg
20. Mihalek Bálint, Ada
21. Milus Máté, Kisbér
22. Molnár Endre, Leányvár
23. Németh Lőrinc Ágoston, Nagylózs
24. Nusser Zénó, Mosonmagyaróvár
25. Olasz Bálint, Sopron
26. Óvári Péter, Budapest
27. Pelyhe Gergő, Sülysáp
28. Ragó Benedek, Kecskemét
29. Simon Attila Szabolcs, Nyíregyháza
30. Szelestei Tamás, Cserszegtomaj
31. Tölgyesi Benedek Márton, Budakeszi
32. Tölgyesi Levente, Budapest
33. Török Ádám Farkas, Mány
34. Török Ignác, Mány
35. Tüske Máté László, Piliscsaba
36. Vissi András, Zalaegerszeg

1. Andrási Kürt, Diósjenő
2. Bense Brúnó, Tatabánya
3. Berei Henrik József, Bánd
4. Dencs Bulcsú Levente, Mátrafüred
5. Farkas Bence, Mosonmagyaróvár
6. Fazekas Levente Péter, Ajka
7. Fux Gellért Mihály, Gárdony
8. Godány Botond, Monoszló
9. Harkai Gyula, Budapest
10. Hervai-d'Elhoungne Dávid, Budapest
11. Hubert Ádám Dániel, Zalaháp
12. Jackson Thomas Richard, Budapest
13. Jórász Vince, Nagymaros
14. Kovács András József, Nagymaros
15. Leé Csongor, Bősárkány
16. Makuk Márk, Berekdarócz
17. Nemes Ábel Bendegúz, Balatoncsicsó
18. Nyéki Ágoston, Kóka
19. Pandula István, Budaörs
20. Pfeffer Botond Péter, Martfű
21. Rózsás Mátyás, Zalaegerszeg
22. Suha László, Kerecsend
23. Szabó Ágoston, Budapest
24. Szilika Benedek Máté, Tordas
25. Sztankó László Maximilián, Budapest
26. Tóth Péter, Karácsfalva

VII.A.
Osztályfőnök-prefektus: Szalai Zsolt
prefektus: Sellei András, Czakó Tibor
Osztálybencés: Kisnémet Fülöp OSB